

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θεός Πατησίων αριθ. 5.

Αι συνδρομαί ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀρρίνου. (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου. (συνέχεια). — Ἐρρίκου Ριβιέρ : ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ, μετὰφρασίς Πέτρου Βενέρη.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ προκληρωεῖα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βρούβλια 6.

Λήγοντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναῖκα*, τὴν *Φωτεινήν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλά Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυλίαν*.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια].

Ἡ στωικὴ Ἀντωνιέττα ἐπὶ τοσοῦτον παρεφέρθη, ὥστε ν' ἀναμνησθῆ καὶ τῆς προτάσεως τοῦ Γεράρδου, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτὴν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρός του. Ἐφρανόσθη ὅτι ἔβλεπε ἀρχαῖον πύργον, περιτοιχιζόμενον ὑπὸ γηραιῶν δένδρων, τὸ κυανοῦν κάτοπτρον μεγάλης λίμνης, δειροστοιχίας μακρὰς ὀμιχλοσκεπεῖς, εἰς τὸ βάθος τῶν ὁποίων διέκρινεν ὡς ὄπτασιαν ἰππέα παρακολουθούμενον ὑπὸ τῶν κυνῶν του· ἐφρανόσθη τὴν ἡδύτητα τῶν συνδιαλέξεων, τὴν ἡδονὴν τοῦ νὰ ἐρεῖδῃται ἐπὶ βραχιόνός τινος κατὰ τοὺς περιπάτους καὶ τὴν παράδοξον ἐκείνην φρικίαν ὑφ' ἧς κατελήθη, ὅτε ὁ Γεράρδος, ὄπως ἐξαγάγῃ αὐτὴν ἐκ τῆς ἀμάξης, τὴν περιέβαλεν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Πᾶσαι

αὐταὶ αἱ σκέψεις παρέφερον ἐπὶ τοσοῦτον τὸν λογισμόν καὶ συνεκίνησαν τὴν καρδίαν της, ὥστε δὲν ἤκουσε τὸν Γεράρδον προσερχόμενον ἐν σπουδῇ καὶ ἀνησυχίᾳ, οὐδὲ ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ δύο χονδρὰ δάκρυα διαφυγόντα τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐνῶ προσεποιεῖτο ὅτι ἐκύτταζε τὸν οὐρανόν.

— Κλαίετε ; εἶπε λαμβάνων τὴν χεῖρά της· μήπως πάσχετε ;

— Ὁχι, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα· ἐνεθυμήθην τὴν παιδαγωγόν μου καὶ τὸν ἀτυχῆ Σιδώνιον καὶ ἐθλίβην κάπως ὅπως καὶ τὴν πρωίαν, καθὼς εἶδατε.

— Δὲν θὰ κοιμηθῆτε πλέον ;

— Ἐκοιμήθην ἀρκετὰ, εὐχαριστῶ· ἀλλὰ σεῖς, κύριε ; . . .

— Ὄ ! ἐγώ, ἐνόσφ σὰς βλέπω νὰ θρηνητε . . .

— Δὲν θρηνηῶ . . . ἀλλ' εἶμαι ἀνυπόμονος . . .

— Διατί ;

— Εἶνε μεσονύκτιον· ἡ σελήνη φέγγει· δὲν βλέπετε πόσον ὁ καιρὸς εἶνε ὠραίος καὶ γλυκὺς ; Ἄν συγκατατίθεσθε, εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναχωρήσω· αὐριοῦν τὸ πρωὶ θὰ φθάσω εἰς τὸ τέμα τῆς ὁδοπορίας μου καὶ σεῖς δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσητε τὸν δρόμον σας μόνος. Σὰς ἰκετεύω, ἀς ἀναχωρήσωμεν.

Ὁ Γεράρδος οὐδὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ πάραυτα ἐπελήθη τῆς παρασκευῆς τῶν ἵππων. Ὁ ἐκ τούτου προξενηθεὶς κρότος ἀφύπνισε τὸν σιδηρουργόν. Ὁ Γεράρδος ἔδωκεν αὐτῷ μίαν πιστόλαν, τὴν φορὰν δὲ ταύτην αὐτὸς ὁ ἴδιος προέτεινε τὴν χεῖρά του, διὰ νὰ στηρίξῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν πόδα ἡ Ἀντωνιέττα· τὴν ἀνήγειρεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὴν ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου. Μετὰ πέντε λεπτὰ οἱ δύο ταξειδιῶται ἀνεχώρησαν ἐκ τοῦ σιδηρουργείου.

Εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοίλης ὁδοῦ ἡ Ἀντωνιέττα ἐσταμάτησε τὸν ἵππον της, ἐστράφη καὶ ἐκύτταξε μὲ τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο καὶ ἐκφραστικὸν βλέμμα της τὴν μικρὰν ἐκείνην καὶ ἀπόκρυφον φωλεάν, ὅπου εὔρε καταφύγιον ἡ πρώτη της εὐτυχία.

— Τί ἔχετε ; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος.

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ νεβνὶς ἐπισπείδουσα τὴν πορείαν τοῦ ἵππου.

— Πόσον ἐπιφυλακτικὴ εἶσθε πρὸς ἐμέ, πόσον ὑποπτος, δεσποινίς ! Τὰ ὄμματά σας ἐξέφραζον μίαν ἰδέαν, μίαν σκέψιν, ἀλλὰ μοὶ τὴν ἀποκρύπτετε.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐταπεινώσε τὸ βλέμμα διατελοῦσα ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Ὡς χάριν σὰς τὸ ζητῶ, εἶπε πλησιάζων, ὀμιλήσατε ! . . . εἰπετέ μοι αὐτὴν τὴν σκέψιν σας . . .

— Δύο σκέψεις μὲ ἀπησχόλουν, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετὰ τῆς ἀκατασκέτου αὐτῆς εἰλικρινείας.

— Ἄς ἀκούσωμεν !

Καὶ ἐπλησίασεν ἔτι μᾶλλον· τὸ γόνυ του ἔψαυεν ἤδη τὴν ἀμαυρὰν ἐσθῆτα τῆς νέας.

— Ἡ μία σκέψις, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα ἦτο ὅτι διὰ πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς μου τὴν ἐσπέραν ταύτην, ἐλησμόνησα νὰ προσευχηθῶ πρὸς τὸν Θεόν, ἐγερθεῖσα τῆς τραπέζης.

— Φεῦ ! δεσποινίς. Ὁ Θεὸς βεβαίως δὲν θὰ μνησικακήσῃ, ἀφοῦ ἀρκετὸν καιρὸν θ' ἀφιερῶσθε εἰς αὐτόν. Ἄς ἀκούσωμεν τὴν ἄλλην σκέψιν, παρακαλῶ.

— Ἡ ἄλλη, εἶπε μετὰ φωνῆς τρεμούσης, ἦν ματαίως προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐσταθῆ, ἦτο ὅτι αὐτὸν τὸν χαρίεντα μικρὸν οἰκίσκον ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξήλθομεν δὲν θὰ τὸν ἐπανιδῶ πλέον !

Καὶ μαστίσασα τὸν ἵππον της, ὡς νὰ ἠσχύνετο, διότι διέπραξεν ἀμάρτημά τι, ἀπεμακρύνθη τοῦ Γεράρδου, οὐτινος ἡ ἐπαφή, ἡ πνοή, τὰ βλέμματα καὶ πάλιν ἠσθάνετο ὅτι τὴν ἐφλόγιζον.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης, σιωπηλοὶ καὶ κατηρεῖς ἀμφότεροι ὤδευον βήματι παχεῖ. Ἐφώτιζεν ἤδη ἡ ἠὼς τὴν πεδιάδα, καταλαβοῦσα αὐτοὺς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Μεζιέρης.

Διεκρίνετο ἄνωθεν τῶν οἰκιῶν τὸ ὕψωμα ἐφ' οὗ ἔκειτο τὸ μοναστήριον τῶν Κυανῶν Καλογραίων.

Ὅτε εἰς τῶν παρὰ τὴν πύλην φρουρῶν εἰδείξεν εἰς αὐτοὺς μακρόθεν τὸ κτίριον,

ἡ Ἀντωνιέττα ὠχρίασεν. Ὁ Γεράρδος ἀντελήφθη τῆς ταραχῆς τῆς.

— Ἄς σπεύσωμεν! εἶπεν ἡ νεάνις.

Καὶ ὠρμησε κρατούσα τὰ ἡνία μὲ χειρῶν πυρέσσουσαν καὶ μὲ τὸ ὄμμα ἀδακρυ πρὸς τὴν ὁδόν, ἀπέχουσαν περὶ τὰ ἑκατὸν βήματα τῆς μονῆς, ἧς ἐφαίνοντο εὐκρινῶς ἡ εἴσοδος καὶ τὰ παράθυρα.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος προδραμῶν ἔφραξε τὴν δίοδον τοποθετήσας πλαγίως τὸν ἵππον του.

— Ἀκούσατέ με, δεσποινίς, σὰς ἰκετεύω, εἶπεν ἡ μορφή σας εἶνε ἡλλοιωμένη, τρέμετε. Σταματήσατε ἐδῶ πολλὰ ἐσκέφθην, ἀφ' οὗτο ἀνεχωρήσαμεν ἐκ τοῦ σιδηρουργείου καὶ πολλὰ παρετήρησα. Νῦν εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν μεταβαίνετε εὐχάριστως νὰ ἐγκλεισθῆτε εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ νεάνις ἠθέλησε ν' ἀντεῖπη, ἀλλ' ὁ νέος ἐξηκολούθησεν.

— Μὴ τὸ ἀρνήσθε· ἐνθυμήθητε τὴν προσφορὰν μου. Γυρίσατε ὀπίσω, εἶνε ἀκόμη καιρὸς. Ἐκεῖ πέραν θὰ εὑρετε μίαν φίλην, μίαν προστάτιδα, τὴν μητέρα μου. Ἐκεῖ πέραν εἶνε ἡ ἐλευθερία, αἱ ἡδοναὶ τοῦ κόσμου· ἐδῶ εἶνε ἡ μόνωσις, ἡ σιγή, ἡ λήθη.

— Ἡ λήθη!... ἐψιθύρισε ἐκεῖνη.

— Δεσποινίς, δι' εὐσπλαγχνίαν σὰς τὸ ζητῶ, μὴ θυσιασθῆτε! Ἐπιστρέψατε, ἴδατε πῶς εἶνε χαριεντες οἱ λειμῶνες, πῶς εἶνε ρόδινα τὰ βουναὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου τοῦ Λαβερνή! Ἐδῶ, κυττάξατε, τὰ τεῖχη εἶνε μαῦρα, καὶ σκοτεινοὶ οἱ θάμνοι τῶν πύξων. Ὅπισθὲν σας τὸ πᾶν μειδιᾷ, εἶνε ἡ ζωή. Ἐμπροσθὲν σας τὸ πᾶν πενθεῖ καὶ ἐκφοβίζει, εἶνε ὁ θάνατος.

Ἡ νεάνις ἔρριψε βλέμμα κατηφές ἐπὶ τοῦ ἀπεράντου κτιρίου.

— Ἀντωνιέττα, ἀδελφὴ μου, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος, ἐὰν δὲν ἀγαπᾶτε κανένα ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς ὃν σὰς προσκαλῶ νὰ ἐπιστρέψητε, ἀναλογίσθητε τοῦλάχιστον τὴν λύπην, ἣν θὰ προξενήσθητε εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ ὑμῶν.

— Εἰς ποῖον ἄρα γε;

— Εἰς ἐμέ, ὅστις αἰσθάνομαι εἰς τὴν καρδίαν φιλίαν τόσον ζωηράν, τοιαύτην ἀπέκτησα συνήθειαν ἐν διαστήματι ὀλίγων ὥρων, ὥστε ἐὰν μὲ ἀφήσητε διὰ νὰ εἰσέλθητε εἰς αὐτὸ τὸ πένθιμον μοναστήριον, θὰ αἰσθανθῶ ὅτι κάτι τι τὸ συνδέον τὴν καρδίαν μου μετὰ τῆς ὑμετέρας θὰ διαρραγῆ καὶ θ' ἀφήσῃ τραῦμα αἰώνιον ἐν ἐμοί.

— Κύριε!.. μὴ μοῦ λέγετε αὐτό! ἀνέκραξεν ἡ νεάνις ὠχρὰ ὡς φάσμα, καὶ τῆς ὁποίας τὸ ὄμμα ἐξηκόντισεν ἀσυνήθη λάμψιν, ἂν εἴσθε χριστιανός, κύριε, μὴ τὸ λέγητε αὐτό!

Καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἀπέκρυψε τὴν εὐγενῆ μορφήν τῆς παριστώσα ἐξάσιον εἰκόνα ἀπελπισίας.

— Ἀντωνιέττα! ἔλθετε, ἔλθετε! εἶπεν ὁ Γεράρδος ἀρπάζων τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς, ὃν ἔστρεψε πρὸς τὰ ὀπίσω, χωρὶς ἡ ἀναβάτις νὰ κινηθῆ ποσῶς.

Αἰφνης εἰς ἓν τῶν παραθύρων τῆς μονῆς ἐνεφανίσθη μοναχὴ ὑψηλοῦ ἀναστή-

ματος καὶ μεγαλοπρεποῦς ἐξωτερικοῦ, ἧτις ἔκραξε:

— Σεῖς εἴσθε, δεσποινίς Δεσαβιέρ;

Ἡ Ἀντωνιέττα ἐστράφη.

— Μὲ κράζουν, εἶπεν αἰφνιδίως ἀνανήψασα, ἀφιπέυσασα εὐθύς, ἡ μᾶλλον εἶπεῖν, πεσοῦσα ἀπὸ τοῦ ἵππου.

— Γρήγορα, γρήγορα! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος προσπαθῶν ἀκόμη νὰ τὴν ἀνεγείρῃ.

Ἄλλ' ἡ πύλη τῆς μονῆς ἠνεψῆθη· ἐφάνησαν προσερχόμεναι πολλαὶ μοναχαί. Ὁ Γεράρδος παρήτησε πᾶσαν προσπάθειαν.

— Χαίρετε, κύριε Λαβερνή! ἐψιθύρισε ἡ περίλυπος νεάνις. Χαίρετε, διὰ παντός!

— Ἀντωνιέττα! εἰς τὸν ἐν Ἰταλίᾳ στρατὸν, ὑπὸ τὸ Πινερόλον, Γεράρδος Λαβερνή, ὑπολογαγὸς τῶν δραγόνων. Ἄν ποθήσητε ποτέ τι ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, γράφατέ μου μίαν γραμμὴν, μίαν λέξιν, καὶ θὰ δράμω ἀμέσως. Ἀντωνιέττα! σὰς ἐγνώρισά ἀπὸ εἰκοσι ὥρων· ἀλλὰ θεωρεῖτέ με φίλον σας αἰώνως.

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀκίνητος, παγωμένη, μὲ τὸ ὄμμα προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ Γεράρδου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μοναστήριον περιστοιχιζομένη ὑπὸ μοναχῶν, χωρὶς νὰ αἰσθάνηται κἄν ὅτι οἱ πόδες τῆς ἤγγιζον τὸ ἔδαφος.

Τοιαύτη ἦτο ἡ νεάνις, ἣν ὁ κύριος δὲ Λαβερνή εἶχεν ἀγαπήσει περιπαθέστατα κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Εἶχε πέμψει πρὸς αὐτὴν ἐκ τοῦ στρατοπέδου ἐπιστολὴν μὲ τὴν ὑπογραφήν «Γεράρδος». Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη, πλήρης εὐσεβάστου στοργῆς, ἀπεστάλη πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν ὑπὸ τῆς ἡγουμένης, χωρὶς ἡ νεάνις νὰ μάθῃ τι. Πλὴν ἐπειδὴ ἐν τῇ ψυχῇ τῆς διετηρεῖτο ὑπὲρ ποτε φλογερὰ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Γεράρδου, ἐπειδὴ ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἡγουμένην, ἧτις ἠρώτα αὐτὴν περὶ τοῦ νέου, τοῦ μόλις ὀφθέντος εἰς τὴν πύλην τῆς μονῆς καὶ εὐθύς ἀφάντου γενομένου, ἐπειδὴ δὲν παρήρχετο ὥρα χωρὶς νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν ὅπως ἐπανάδῃ τὸν φίλον τῆς, ἐκεῖνον ὅστις τὴν εἶχεν ἀποκαλέσει ἀδελφὴν καὶ Ἀντωνιέτταν ἀπλῶς, μὲ ὄλην τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον σιγὴν τοῦ νέου, οὐδέποτε ὑπέθεσεν ὅτι τὴν ἐλησμόνησε καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀναμένῃ.

Ἄμα ὅμως ἐγνωστοποιήθη αὕτη ὅτι ἔπρεπε νὰ προετοιμασθῇ ὡπως περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, καὶ ἀμέσως ἐπὶ τῇ φρικώδει ἰδέᾳ τοῦ αἰωνίου ἀποχωρισμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ περιμεῖνῃ ἐπὶ πλέον. Ἐγραψε τότε πρὸς τὸν Γεράρδον τὴν ἐπιστολὴν ἣν εἶδομεν ἐν χερσὶ τοῦ Κατινά, παρὰ τὴν Σταφάρδην.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη συνελήφθη παρὰ τῆς ἡγουμένης καὶ ὡς ἡ τοῦ Γεράρδου, ἐστάλη εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν στρατιωτικῶν. Γινώσκουμεν τὴν ἀνησυχίαν τοῦ Γεράρδου ἐπὶ τῇ ἀνακοινώσει τῶν λυπηρῶν ἐκείνων εἰδήσεων· εἶδομεν τὴν πατρικὴν ἀγαθότητα, μεθ' ἧς προσηνέχθη ὁ Κατινά πρὸς τὸν ἀξιοματικόν

του· γινώσκουμεν τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Βελαίρ, τὸ ταξείδιόν του καὶ τὴν αἴσιον αὐτοῦ ἀφίξιν εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπου τὸν ἀφήσαμεν, θιγγάνοντα μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὸ κακὸν μανδολίνον. Γινώσκουμεν πῶς ὁ Λαγκομπέρζ τὸν ἐμάντευσε καὶ τὸν ἀνέγνωρῖσεν ἐκ τῆς μελωδικῆς φωνῆς.

Ἀπομένει ἡμῖν νὰ μάθωμεν διατί ὁ κ. Λουβοᾶ ἔκρινεν εὐλογον ν' ἀφήσῃ ὅπως περιέληθαι εἰς χεῖρας τοῦ Λαβερνή ἢ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη καὶ ποῖον συμφέρον εἶχεν ὁ ὑπουργὸς ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυρόν, ὥστε νὰ μεταβῇ αὐτοπροσώπως μετὰ τοῦ κατασκόπου Λαγκομπέρζ νὰ κατοπτρεύσῃ τὰ διαβήματα τῆς Ἀντωνιέττας, συμφώνως πρὸς τὰς ὁδηγίας, ἃς ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς ἡ ἀπειρος κόρη ἔγραφε τόσον ἀφρόνως πρὸς τὸν Γεράρδον.

Γ

ΤΟ ΑΝΔΗΡΟΝ

Ἀφοῦ ὁ Βελαίρ ἐν τῷ πανδοχείῳ ἔθραυσεν ἐκ τῆς ἀκαταπύστου κρούσεως τὰς δύο μόνας ἀπομενούσας χορδὰς τοῦ μανδολίνου, ἠσθάνθη ἑαυτὸν κατὰ πάντα καλῶς ἔχοντα. Τὸ σῶμα ἦτο κατάκοπον, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἦτο ἀκμαῖον.

— Δὲν πρόκειται νὰ κοιμηθῶ, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἄν κοιμηθῶ, θὰ μείνω κοιμώμενος σαράντα ὀκτὼ ὥρας, ἐνῶ τὰς τέσσαρας τὸ πρωὶ ἡ δεσποινίς τοῦ νέου μου φίλου πρόκειται νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ ἀνδρῶν. Ἐπειτα ποῦ ἄρα γε εἶνε αὐτὸ τὸ ἀνδρῶν; πρὶν τὸ ἀνέυρω θὰ περάσῃ καιρὸς. Στὸ πόδι! θὰ ἦτο νόστιμον νὰ διανύσω διακοσίας πενήντα ἐπτὰ λεύγας διὰ ν' ἀποτύχῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας!

Καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον. Ὁ οὐρανὸς ἦτο μέλας ὡς πένθιμος πέπλος. Ὁ ἀνεμὸς ἔπνεε μετὰ σφοδρότητος ἰκανῆς νὰ ἐκρίζωσῃ τὰ δένδρα.

— Ἐξάιρετος καιρὸς! εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἄλλὰ τί ἀλλόκοτον ὦραν ἐδιάλεξεν αὕτη ἡ δεσποινίς. Τὰς τέσσαρας τὸ πρωὶ!.. τὸ χάραγμα! Διατί νὰ μὴ μοῦ δώσῃ συνέντευξιν τὰ μεσάνυκτα, τὴν ὥραν τῶν ἐρώτων, ὅτε εἶνε σκοταδι βαθύ.

Καὶ ἤρχισε νὰ τονθορίζῃ:

Μεσονυκτίου ὥρα·
Δὲν εἶνε νύκτα πλέον,
Δὲν εἶν' ἀκόμ' ἡμέρα.
Ἐρώτων ὥρα!

— Ἄς ἰδοῦμεν! ἐπανάλαβεν, ἂν ἔχω ὅλα τὰ χρειαζόμενα διὰ τὴν ἀπαγωγὴν. Ἐν σχοινίον μὲ κόμβους. Ἴδου τὸ σχοινίον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάμω τοὺς κόμβους. Ἄς ὑπολογίσωμεν ὅταν ὑποθέσωμεν ὅτι τὰ τεῖχη τοῦ μοναστηρίου ἔχουν ὕψος εἰκοσι ποδῶν εἶνε ἀρκετὸν ἄς κάμωμεν δώδεκα κόμβους εἰς τὸ σχοινίον... Ἄ!.. καὶ μίαν θηλειάν εἰς τὴν ἀκρὴν διὰ νὰ μὴ ἀναγκασθῇ ἡ νέα νὰ προσδέσῃ εἰς κανένα δένδρον καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴ τσακισθῶ!.. Τώρα τίνος ἀλλοῦ ἔχω ἀνάγκην; ἐνὸς ἵππου. Ἐχω ἓνα καὶ μοῦ φαίνεται ἀξιόλογος. Εἶνε εἰκοσιτρεῖς λεῦγαι ἀπὸ τὸ μοναστήριον μέχρι τοῦ πύ-

γού του Λαβερνή δια τῆς πλαγίας οδοῦ. Τὸ ἄλογόν μου θὰ τὰ καταφέρῃ νὰ διανύσῃ τὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου, εἰς τὴν μισοσιὰ τὸ ἀλλάζω καὶ τελειώνει. Ἐνα φανάρι!.. μπᾶ! δὲν εἶνε ἀνάγκη, ἀφοῦ ἡ αὐγὴ θὰ μᾶς φωτίζῃ. Ἐνα ὄπλον... ἔχω τὸ ξίφος μου. Ἐμπρός!

Ὁ Βελαίρ, μετὰ τῆς ἀποσκευῆς του, ἐξήλθε σιγὰ-σιγὰ μὲ βῆμα κλονούμενον ἐκ τοῦ πανδοχείου τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εὐρέθη ἀντικρὺ τῆς μονῆς.

Ἡ δρόσος τῆς νυκτός, ἡ προσέγγισις τῆς κρισίμου στιγμῆς ὠξύναν, οὕτως εἶπεῖν, πάσας τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τοῦ μουσικοῦ. Ὅσακις ὁ κίνδυνος δὲν παραλύει τὰ ψυχικὰ σθένη, διπλασιάζει τὴν δραστηριότητα. Ὁ Βελαίρ ἐγένετο ὀξυδερκής ὡς αἰλουρος καὶ φρόνιμος ὡς ὄφις. Προσέδεσε κατ' ἀρχὰς τὸν ἵππον του εἰς τὸν κορμὸν δένδρου καὶ εἰσέδυσεν ἐλαφρῶς βαδίζων εἰς τὴν κοίλην ἀτραπὸν ἣν ἀνεφέραμεν, τὴν κειμένην παρὰ τὸ σαθρὸν τεῖχος, ἐφ' οὗ ἐφύοντο οἱ θάμνοι τῶν πύξων. Χάρις τῇ στρατηγικῇ ταύτῃ προφυλάζει, δι' ἧς καὶ μόνης ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ τὴν ὑπόληψιν τοῦ κυρίου Κατινά, ἠδυνήθη ὁ μουσικός νὰ προβῇ εἰς τελεσφόρον κατόπτεισιν καθ' ὄλον τὸν πέριξ περίβολον.

Τότε συνεχάρη ἑαυτὸν, διότι μετέβη πρὸ τῆς ὠρισμένης ὥρας εἰς τὸν τόπον τῆς συνεντεύξεως. Ἔσχε καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ σημειώσῃ ὅτι μία ἀκρὰ τοῦ τοίχου, ἀπομακρυνομένη τῆς οδοῦ, προὐχῶρει σχηματίζουσα εὐθείαν γωνίαν πρὸς τοὺς ἀγρούς. Ἐκεῖ δὲν ἠκούετο ποσὴς κρότος βημάτων, ὑπῆρχον θάμνοι, ὅπισθεν τῶν ὀπαιῶν, ἠδύνατο νὰ κρυφθῇ, στάχεις ὑψηλοὶ βρώμης φθάνοντες μέχρι τῆς βάσεως τοῦ τοίχου, ἐκτείνων δὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ τοίχου ὁ Βελαίρ, ἀνεκάλυψε πάσας τὰς ρωγμὰς καὶ τὰ χάσματα, ἅτινα περιεγράψαμεν καὶ ἅτινα ἐσηματίζον ἐξαίρετους βαθμίδας, ἐξ ὧν ἀνὴρ εὐκίνητος καὶ ἀποφασιστικὸς ἠδύνατο νὰ ἐπωφεληθῇ.

— Ἀρκεῖ ἡ δεσποινὶς αὐτὴ νὰ ἔχῃ τὸν κοινὸν νοῦν, ἐσκέφθη, ὅπως μὴ προτιμήσῃ νὰ ἐμφανισθῇ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀνδῆρου τὸ βλέπον εἰς τὴν ὁδόν. Ἡμπορεῖ νὰ περάσῃ ἐκεῖθεν κόσμος καὶ νὰ διαταράξῃ τὴν συνδιάλεξίν μας· θὰ ἐμφανισθῇ λοιπὸν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ἀγροῦ· πηγαίνω νὰ πάρω τὸν ἵππον μου καὶ νὰ ἐπιχειρήσω κατόπτεισιν ὀλόγυρα.

Ὁ Βελαίρ ἐξετέλεσε τὸ σχέδιόν του ἐπιτυχῶς. Ὡδήγησε τὸν ἵππον του διὰ μέσου τοῦ ἀγροῦ τῆς βρώμης, ἡ δὲ διάβασις δὲν προϋξένησεν ἄλλον κρότον εἰμὴ τὸν θροῦν τῶν στάχων, συγχεόμενον ἄλλως τε, χάρις εἰς τὸν ἀνεμον, μὲ τὸν θροῦν τῶν κλάδων. Κανείς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὰ πέριξ, οἱ κύνες ὑλάκουν ἀνταποκρινόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς μακρυνὴν ἀπόστασιν. Τρία τέταρτα ὥρας ἐσήμανε τὸ ὠρολόγιον τῆς μονῆς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ Βελαίρ, τρεῖς παρὰ τέταρτον, ἂν ἡ νέα ἦτο ὀλίγον τι περισσότερον ἔξυπνος, θὰ ἔβαζε ἐμπρὸς τ' ὠρο-

λόγι τῆς· ἐγὼ ἂν ἤμην μοναχὴ καὶ ἂν ἐπερίμενα τὴν ἐπίσκεψιν ἐραστοῦ ἐρχομένου ἐξ ἀποστάσεως διακοσίων πενήντα ἐπτὰ λευγῶν, θὰ ἔμενα ἀγρυπνος ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὸ ἀνδῆρον.

Καὶ ἐτονθόρισε:

Ἄφοῦ πρέπει ν' ἀποθάνω.
Τὶ ἀξίζει μία ὥρα,

— Τί ὠραία στιγμή! ἐξηκολούθησεν. Ὡ, ὦ! τί συμβαίνει ἐκεῖ; Ἐνας λαγός!.. θὰ ἐπάτησα ἐπάνω εἰς τὴ φωλιὰ του. Ὅριστε τώρα ποῦ ἐξαφάνισθη καὶ τὸ ἄλογόν μου.

Τῷ ὄντι, τὸ μικρὸν τετράποδον ἐπτόησε τὸ μέγαλον. Ὁ Βελαίρ ἔδεσε τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου του εἰς τὴν ἐξοχὴν χονδροῦ λίθου, κειμένου παρὰ πόδας τοῦ τοίχου.

— Τώρα, εἶπεν, ἂν ἡ δεσποινὶς θέλῃ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸν τῆς, ἐγὼ πρέπει νὰ οἰκονομήσω τὰς στιγμὰς μου. Ἄς ἀναρριχηθῶ εἰς αὐτὸν τὸν τοῖχον· θὰ κερδήσω καιρὸν ὅπως δήποτε.

Ἐξήρτησεν ἐκ τοῦ βραχιονός του τὸ σχοινίον μὲ τοὺς κόμβους, ἐπωφελούμενος δὲ ἀπὸ πάσης ρωγμῆς, ἣν εἶχον ὀρύξει ἐν τῷ τοίχῳ οἱ ἀκανθόχοιροι, κατώρθωσεν ἄνευ πολλῶν κλονισμῶν νὰ δρᾷξῃ διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς του τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου.

— Φθάνει νὰ μὴν εἶνε πολλὰ σπασμένα γυαλιὰ καρφωμένα ἐκεῖ ἐπάνω, εἶπε, καὶ νὰ μὴ μοῦ ἔμβῃ κανένα εἰς τὸ χέρι. Θὰ πέσω ἀπὸ ὕψους δεκαπέντε ποδῶν καὶ θὰ συντρίψω πολλὴν βρώμην!

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἐπιχειρήσεώς του εὐρίσκειτο, ὅτε κρότος αἰφνίδιος ἀντήχησεν ὀλίγα βήματα μακρὰν αὐτοῦ. Θροῦς ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν πύξων καὶ σκιά τις ἀνθρωπίνῃ ὠρθώθη ἐν τῇ σκοτίᾳ ὑπεράνω τῶν θάμνων.

Ὁ Βελαίρ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν ὡς κοχλίας εἰσάγων τὸν λαιμὸν εἰς τὸ κελυφὸς του· ἀλλ' ὁ κοχλίας δὲν ἔχει χεῖρας ἐκτεθειμένας ἐκτὸς τῆς κατοικίας του, ἐνῶ ὁ Βελαίρ εἶχεν ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του ἐξαρτωμένας ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ τοίχου. Ἐσυλλογίσθη ἀμέσως τὸν Ἑλληνα Κυναίγειρον, ὅστις εἰς παρομοίαν, οὐχ ἦττον δυσάρεστον περίστασιν, ἀπώλεσε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἀποκοπεῖσιν ὑπὸ Πέρσου, εἶτα τὴν ἀριστεράν, καὶ ὅστις, ἀναγκασθεὶς ν' ἀρπάξῃ τὴν λέμβον διὰ τῶν ὀδόντων, ἀπώλεσε τελευταῖον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀποκοπεῖσιν.

Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε ἀπίθανος, ἀλλ' ὁ Βελαίρ ἐπίστευεν αὐτὴν σοβαρῶς· κατ' ἐκείνην δὲ τὴν περίστασιν ἡ ἀνάμνησις τῆς ἦτο φοιητή.

— Ἄν μοῦ καταφέρουν καμμίαν μὲ τὸν πέλεκυν εἰς τὰ δάκτυλά μου! εἶπε καθ' ἑαυτὸν· ἄς γλιστρήσω κάτω καλλιτέρα· εἶνε ὀλιγώτερος κίνδυνος.

Ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀκούσῃ συρίζοντα τὸν πέλεκυν, ἤκουσε φωνὴν συγκεκινημένην, ἠδεῖαν, ἣτις τῷ ἔλεγε:

— Σεῖς εἴσθε, κύριε Γεράρδε;

Ἡ κεφαλὴ του ὠρθώθη ἀνωθεν τῶν ὤμων, κατέβλεπε προσπάθειαν, ποιήσας

ἄλλα σχεδὸν καὶ εὐρέθη ἀντικρὺ θελκτικωτάτης ὠχρᾶς νεάνιδος, ἣτις παρηκολούθει ἐναγωνίως τὰς προσπαθείας του.

Ἄλλὰ παραχρῆμα, εὐθὺς ὡς τὰ πρόσωπά των εὐρέθησαν ἀντιμέτωπα, πρὶν ἢ ὁ Βελαίρ προφθάσῃ νὰ προφέρῃ λέξιν, ἡ νεὰρὰ μοναχὴ ἀφῆκε κραυγὴν καὶ ὠπισθοχώρησε.

— Δεσποινὶς Ἀντωνιέττα, μὴ φοβήσθε! ἔκραξεν ὁ Βελαίρ· δὲν εἶμαι ὁ κύριος Γεράρδος, εἶνε ἀληθὴς, ἀλλ' ἔρχομαι ἐκ μέρους του. Βλέπετε ὅτι γνωρίζω τὸ ὄνομά σας· μὴ φεύγετε, πλησιάσατε.

Ἡ Ἀντωνιέττα δὲν ἐπλησίασεν, ἀλλὰ καὶ δὲν ὠπισθοδρόμησε πλέον.

— Δεσποινὶς, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, ἐὰν εἶχα μίαν μόνην χεῖρα ἐλευθέραν θὰ σὰς ἐδείκνυα τὰ διαπιστευτήριά μου. Εἶνε ταῦτα ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν ἐγράψατε σεῖς πρὸς τὸν κύριον Λαβερνή καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἤμην διαπεπιστευμένος παρ' ὑμῖν, ὡς λέγουν οἱ πρέσβεις. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἶνε εἰς τὸ θυλάκιόν μου, ἐδῶ δίπλα· λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ τὴν πάρετε...

Ἄ! δισταζέτε, βλέπω, τόσον τὸ χειρότερον· εὐρίσκομαι εἰς πολὺ ἀσχημὴν θέσιν καὶ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν χάνω τὰς δυνάμεις μου. Παρατηρήσατε ὅτι κρέμαμαι διὰ μόνων τῶν χειρῶν, μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς, διήνυσσα, δεσποινὶς, διακοσίας πενήντα ἐπτὰ λεύγας, καὶ μὲ κακὰ ἄλογα... Νὰ τα τώρα!... ἡ πέτρα ὅπου ἀκουμπῶ τὸ χέρι μου κλονεῖται καὶ θ' ἀποσπασθῇ... Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἡ δι' ὄνομα τοῦ κυρίου Γεράρδου, δεσποινὶς, προφθάσατε γρήγορα, διότι θὰ πέσω.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὑπερникῶσα τοὺς φόβους τῆς προσέδραμεν ἀρωγὸς εἰς τὰς θλιβεράς ἐπικλήσεις τοῦ μουσικοῦ.

— Δεσποινὶς, εἶπεν ὁ Βελαίρ, ἐκτείνατε τὴν ὠραίαν μικρὰν σας χεῖρα· ἐξείρετα! — πιάσετε τὸ σχοινί, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὸν βραχιονά μου — αὐτοῦ, πολὺ καλὰ! — Θὰ σὰς δώσω πᾶσαν ἐξήγησιν ἀμέσως. — Δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένα δένδρον;

— Εἶνε αὕτη ἡ φιλύρα, εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Πολὺ καλὰ!... τότε εὐκρεστήθητε νὰ προσδέσητε τὴν θηλειὰν αὐτοῦ τοῦ σχοινίου εἰς ἓνα κλάδον τῆς φιλύρας· ἐκλέξατέ τον ὅπως νὰ εἶνε στερεός, σὰς παρακαλῶ... Ἐτελείωσε;

— Ἐτελείωσεν, εἶπεν ἡ νεάνις.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Βελαίρ ὡς ναυαγὸς σωζόμενος, ἦτο καιρὸς!

Ἐκρεμάσθη μὲ τὰς δύο χεῖρας του ἀπὸ τὸ σχοινίον καὶ διεσκέλισε τὴν κορυφὴν τοῦ τοίχου, ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἡ Ἀντωνιέττα τὸν εἶδεν ἐνώπιόν τῆς ὑποκλινόμενον μεθ' ὄλης τῆς χάριτος, τὴν ὁποίαν διδάσκει ἡ καλὴ ἀνατροφή.

— Δεσποινὶς, εἶπεν, ὀνομάζομαι Βελαίρ· εἶμαι ἀρκετὰ καλὸς μουσικός, εὐνοούμενος τοῦ κυρίου Κατινά, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ὑπῆρτον ὡς ἐπιλεκτός, ὅτε ὁ κύριος Γεράρδος Λαβερνή, μὲ παρεκάλεσε νὰ ἔλθω ἐδῶ καὶ ἰδοὺ ἦλθα νὰ λάβω τὰς διαταγὰς σας.

— 'Αλλ' αὐτός; . . . ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα μετ' ἀγωνίας.

— "Ω! αὐτός, δεσποινίς, ἔχει ὑπερησάν. Πιστεύω ὅτι πρόκειται νὰ κτυπηθοῦν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ Πεδεμόντιον. Δι' αὐτὸν τὸν λόγον ὁ κύριος Λαβερνή δὲν δύναται ν' ἀφήσῃ τὴν θέσιν του. Ἦλθα ὅμως ἐγὼ καὶ εἶνε τὸ ἴδιον, ἰδοὺ τὸ σχέδιόν μου. Θὰ φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή, εἰς τὴν κυρίαν κόμησαν, μητέρα τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ἀληθινά! . . . ἰδοὺ καὶ ἡ ἐπιστολή σας, ἣτις μαρτυρεῖ περὶ τῆς ἀποστολῆς μου. Εὐτυχῶς εἶνε ἀκόμη νύκτα βαθεῖα καὶ δὲν ἤμπορεῖτε νὰ διαβάσετε, ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐμπρός, δεσποινίς, ἀφοῦ εἴθε σεῖς ἐδῶ, κ' ἐγὼ ἐπίσης.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὠπισθοχώρησεν ἔντρομος, ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ ἀταραξίᾳ μετ' ἧς ὁ ἀγνωστος προέτεινεν αὐτῇ τοιαῦτα ἔσχατα μέτρα.

— Ἄν δὲν σπεύσωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Βελαίρ, θὰ χάσωμεν ὅλον τὸ ὄφελος, τὸ ὅποιον μὰς παρέχει τὸ σκότος τῆς νυκτός.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀνέκραξεν ἡ Ἀντωνιέττα, μὲ φέρετε εἰς ἀπόγνωσιν! Μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ ἀποδράσεως, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ περιπάτου.

— Καὶ εἶνε περίπατος πραγματικῶς, δεσποινίς, εἰς τῶν ὠραιότερων καὶ μᾶλλον εὐχαρίστων περιπάτων, ἐξ ὧν δύναται νὰ ἐπιθυμῆσῃ ὠραία καὶ θελκτικὴ δεσμῶτις, ὡς ὑμεῖς. Σὰς λέγω μόνον νὰ σπεύσωμεν, διότι θὰ μὰς προσθάσῃ ἡ ἡμέρα καὶ μαζί με αὐτὴν οἱ ὄχληροί· τὴν εὐκαιρίαν πολὺ δύσκολα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν πιᾶσῃ ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Ὁ κύριος Λαβερνή σὰς διέταξε νὰ μὲ ὀδηγήσητε εἰς τὴν μητέρα του; εἶπεν ἡ Ἀντωνιέττα προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ Βελαίρ ὀφθαλμοὺς φλογεροῦς ἐτάζοντας μέχρι μυχιῶν τὴν ψυχὴν του διὰ ν' ἀνακαλύψωσι τὴν εἰλικρινεῖαν.

— Μὲ διέταξε δὲν εἶνε τὸ ὀρθόν, δεσποινίς, μὲ παρεκάλεσεν εἶνε τὸ σωστότερον. Ἀλλ' εἶτε μὲ παρεκάλεσεν εἶτε μὲ διέταξε, τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι θὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν πύργον Λαβερνή.

— Μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ὥστε ἐπιθυμεῖ νὰ μὲ σώσῃ, δὲν εἶνε ἀληθές;

— "Ω, ὅσον περὶ τῆς ἀγάπης του ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι. . .

— Καὶ σεῖς, κύριε, εἴθε φίλος του;

— Ἐπιστήθιος.

— Ἐχετε παλαιὰν καὶ ἀκραίφνη φιλίαν;

— Ἀκραίφνη ναί, παλαιὰν. . . δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ἀλλὰ χάνομεν πολὺν καιρόν. . . εἴθε ἀποφασισμένη ναί ἢ ὄχι; . . Καθ' ὁδὸν θὰ συνομιλήσωμεν περὶ ὧν αὐτῶν τῶν λεπτομερειῶν. Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ὑπενθυμίσω ὅτι θὰ περιβληθεῖτε τὸ σχῆμα αὐριον τὴν μεσημβρίαν, ὅτι εἶνε τρεῖς ἡ ὥρα καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ εὐρισκόμεθα ἤδη εἰς τὸν δρόμον πρὸ δέκα λεπτῶν.

Ἡ Ἀντωνιέττα, κρούπουσα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, διετέλει ἤδη ὑπὸ τὸ κράτος πάλης ἐκ τῶν σφοδρῶν ἐκεῖνων,

αἵτινες ἐξαντλοῦσι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός τὰς δυνάμεις. Ἐδίσταξεν, ἐπεθύμει, ἔτρεμεν.

— Διὰ τελευταίαν φοράν, εἶπεν ὁ Βελαίρ εὐγενῶς, σὰς εἰδοποιῶ, δεσποινίς, ὅτι ὑπεσχέθη εἰς τὸν κύριον Λαβερνή νὰ σὰς ὀδηγήσω πρὸς τὴν κυρίαν μητέρα του. Θὰ σὰς ὀδηγήσω καὶ ἐὰν δὲν σπεύσετε, θὰ σὰς ἀπαγάγω μὲ καὶ καλή! Ἐκτὸς ἐὰν ἀποφασίσετε νὰ φωνάζετε καὶ νὰ κρᾶξετε εἰς βοήθειαν τότε ἀλλάζει· ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ὑποκλιθῶ ταπεινῶς καὶ θὰ φύγω. Ἐχω ἐχθρὸν ἕνα ὑπουργόν, ὅστις λέγεται κύριος Λουδοῦ, ἐννοεῖται δὲ ὅτι δὲν ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ χωρατεύῃ με τοιαῦτα σκάνδαλα. Λοιπὸν, ἰδοὺ ὁ δρόμος· ἐπιθυμεῖτε ν' ἀναχωρήσετε;

Ἡ Ἀντωνιέττα, ἣτις ἀπὸ τινων σιγῶν ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ ἀτενωῶς τὸν Βελαίρ, ἐπέισθη τέλος, ἀνευροῦσα εἶτε εἰς τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνου, εἶτε εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς ψυχὴν τὴν δέουσαν ἀπόφασιν.

— Μὲ αὐτὸ τὸ σχοινί; ἠρώτησεν.

— Ναί, δεσποινίς· θὰ ξεσχισθοῦν ὀλίγον τὰ χεῖρά σας· σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν ἔφερα κλίμακα, ἀλλὰ δὲν δύναται κανεὶς νὰ φροντίσῃ περὶ πάντων. Ἐν τούτοις ἐπεθύμουν νὰ μὴ πάθουν τίποτε τὰ ὠραία χεράκια σας, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ τόσο πολὺ ὁ κύριος Λαβερνή· μία ἰδέα μοῦ ἦλθε· θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς δέσω ἀπὸ τὴν μέσην μετὰ τὸ σχοινί καὶ νὰ σὰς κατεβάσω σιγὰ-σιγὰ εἰς τὴν βρῶμην.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, ἀπάντησε μετὰ ζωηρότητος ἡ Ἀντωνιέττα, δὲν πρόκειται εἰς τοιαύτην στιγμὴν νὰ προφυλάξω τὰ δάκτυλά μου.

Ἦρπασε τὸν πρῶτον κόμβον τοῦ σχοινίου καὶ ἀτρομήτως ἐκρεμάσθη ἐκτὸς τοῦ τοίχου· ἡ μικρὰ νευρώδης χεὶρ τῆς ἀνεζήτησε κατόπιν τὸν δεῦτερον κόμβον, ἔπειτα δὲ τὸν τρίτον καὶ καθέξῃς, μετὰ τῶσης ταχύτητος, ὥστε ὁ Βελαίρ τὴν εἶδε κατελθούσαν, πρὶν προφθάσῃ νὰ συστήσῃ αὐτῇ προσοχὴν.

— Ὡρα καλή! εἶπεν· ἰδοὺ συνένοχος, ἣτις θὰ μὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ ἀρκετὸν κόπον. Εἶνε ἡ σειρά μου τώρα· εἰς τὸ ἄλογον καὶ ἔμπρός!

Καὶ ἐπανελάβε τὴν ἀσκησιν τῆς Ἀντωνιέττας, μὲ τὴν διαφορὰν ταύτην ὅμως ὅτι φθάσας εἰς τὸ ἥμισυ, ἐπήδησε κάτω διὰ νὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον.

— Ἐλάτε τώρα, δεσποινίς, εἶπεν. Τὸ ἄλογόν μου εἶν' ἐδῶ σιμὰ περιμένετε νὰ τὸ λύσω.

Αἶφνης, ἐνῶ ἔλυε τὸν ἵππον, ἤκουσε βήματα παρὰ τὸν τοίχον καὶ εἰς τὴν γωνίαν ἐνεφανίσθη ἀνὴρ τις.

"Ἐπεται συνέχεια.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

εἶναι ὡς τὰ ἄνθη, τὰ ὅποια τυχαίως φύονται εἰς τὴν οἰκίαν· τείνουσιν ἀδιακόπως πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἡ οὕτως ἢ ἄλλως θέλουσιν πάντοτε νὰ ἀνοίξωσι τὸν θροσερόν καὶ μωροῦλον κάλυκα των εἰς τὸν ἥλιον, ὅστις τὰ μαραίνει καὶ τὰ καταβιβρώσκει. Μόνον τὸ ἴον, ὡς λέγουσιν οἱ ποιηταί, προτιμᾷ ἐκ μετροφορσῆς νὰ μὴν κεκρυμμένον· ἀλλὰ τότε φέρει τὸ πένθος τῆς ἀνωφελούς ὠραιότητός του.

Α. ΔΟΥΜΑΣ.

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια].

— Καλλίστα, σὰς συνοδεύω.

— Χωρὶς τὴν ἄδεια μου; αὐτὸ εἶνε πολὺ.

— Ἄν δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέψετε, δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσετε νὰ σὰς ἀκολουθήσω.

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε πολὺ κακὸ, καὶ καθὼς βλέπω, κύριε, ἔφθασεν ἡ ὥρα νὰ σὰς πῶ ὅτι πολὺ κακὰ μ' ἐκλαμβάνετε. Μὲ πῆρατε γιὰ παστρική καὶ σὰς λέγω ὅτι δὲν εἶμαι. Δὲν ἀγαπῶ τὰ συμβῶντα καὶ τὰ ἀποφεύγω ὅταν μοῦ παρουσιάζονται.

— Ἀλλὰ τέλος εἴθε ἐλευθέρᾳ νὰ πάτε ὅπου σὰς ἀρέσει.

— Ὅχι πάντοτε, ἀλλὰ κάνω ὅμως ὅ,τι μοῦ φαίνεται ἀρεστόν.

— Ἀπόψε μοῦ ἤρρεσε νὰ παγοδρομήσω, μοῦ ἤρρεσε νὰ συνομιλήσω μαζί σας, διότι μοὶ ἐφάνητε ἀνθρώπος καλοανατεθραμμένος καὶ τόρα μοῦ ἀρέσει νὰ γυρίσω μόνη σπῆτι μου, πιστεύω δὲ ὅτι καὶ σεῖς δὲν θὰ μὲ δυσαρρεστήσετε.

— Κάθε ἄλλο ἔμπορεῖτε ν' ἀπαιτήσετε ἀπὸ μένα, ἐκτὸς τοῦ νὰ σὰς ἀφήσω νὰ φύγετε, χωρὶς νὰ ζεύρω ἂν θὰ σὰς ξαναἰδῶ. Θὰ σὰς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ σὰς ἀκολουθήσω, ἀλλὰ θὰ σὰς πάρω τὸ κατόπιν καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται νὰ ἀνεβῶ πίσω στὴν ἀμαξία σας. Καὶ ἂν μοῦ κλείσετε τὴν πόρτα σας, εἶμαι ἱκανὸς νὰ περνώ ταῖς νύχταις μου κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρά σας καὶ νὰ σὰς κάνω σερενάδας, καθὼς οἱ ἴσπανοὶ φοιτηταί.

Ἡ ἀστεία αὕτη ἀπειλὴ ἐπανεφέρε τὸ μειδιάμα εἰς τὰ χεῖλη τῆς ὠραίας μελαγχροῖνης, ἡ ὅποια ἀπεκρίνατο ἀφοῦ μικρὸν ἐσκέφθη.

— Εἴθε βλέπω, κύριε, τρομερὸς ἀνθρώπος, καὶ ἐπὶ τέλος θὰ μὲ ἐκθέσετε ἐὰν ἐπιμένω νὰ ἐναντιώνωμαι εἰς τὴν στιγμιαίαν σας φαντασίαν. Ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ σὰς κάνω νὰ ξεθυμάνετε εἶνε νὰ ὑποχωρήσω. Ἄλλως τε, σκοπεύω νὰ σὰς ἀποδείξω ὅτι ἡ ἀρνησίς μου δὲν ἦτο κωκεταριά, ὅτι δὲν ἔχω νὰ σὰς κρύψω τίποτε καὶ ὅτι θέλω σπουδαίως νὰ θέσω τέλος εἰς κατὰστασιν ἐπικίνδυνον. Σὰς ὑπόσχομαι λοιπὸν νὰ μὲ συνοδεύσετε, μετίνως ὅρους.

— Τοὺς παραδέχομαι ὅλους.

— Κατὰ πρῶτον, θὰ πάμε πεζῇ. Εἶνε ὠραῖος καιρὸς καὶ δὲν κἀθήμεν μακρὰν. Ἐπειτα θὰ μὲ ἀφήσετε ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ οἴκου μου, καὶ δὲν θὰ ζητήσετε νὰ μὲ ξαναἰδῆτε, ἐκτὸς ἂν σὰς τὸ ἐπιτρέψω.

— Σύμφωνοι, εἶπε ζωηρῶς ὁ Μάξιμος χαίρων διὰ τὸ πρόγραμμα μὴ περιέχον οὐδὲν ἀπελπιστικόν.

— Τότε ἔλθετε· θὰ ἐξέλθωμεν διὰ τῆς ὁδοῦ Κλισσῆ. Εἶνε ὁ συντομώτερος δρόμος διὰ νὰ πάμε σπῆτι μου.

Ὁ Μάξιμος ἠκολούθησε τὴν ἀγνωστον λαμβάνων ὕφος νικητοῦ.

Τοῦ ἐφαινετο ὅτι ὅλοι οἱ ἐκεῖ παριστάμενοι ἄνδρες θὰ τὸν ἐξήλευον διὰ τὸν θρίαμβόν του· δὲν δυσηρεστήθη δὲ ὅτε εἶδεν ἐκ τῆς ἄλλης πλευρᾶς τῆς αἰθούσης τὸν δόκτορα Βιλλαγῶς χαιρετίσαντα αὐτὸν διὰ κινήσεως φιλικῆς καὶ ἐπιδοκιμαστικῆς.

— Τί ἰδιότροπος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Οὐγγρος, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μάξιμος ἀντιχαιρετίζων. Ἀνακαλύπτει θαυμασίαν καλλονὴν καὶ ἀρκεῖται νὰ μοῦ τὴν δείξῃ, χάριν τοῦ πρὸς τὴν τέχνην ἔρωτος. Εἶνε πλατωνικὸς καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι ποτὲ δὲν θὰ εἶμαι τῆς σχολῆς του.

Ἡ μελαγχροινὴ παρέλαθεν ἐκ τοῦ ἱματοφυλακίου τὸ ἐπανωφόριόν της καὶ τὸ περιχειρίον, (manchon) κομψοτάτης ἀμφότερα κατασκευῆς, ἔσπευσε δὲ νὰ χῶσῃ τὰς χεῖράς της περιβεβλημένης χειρόκτια δέρματος Σουηδίας.

Ὁ Μάξιμος εἰδήμων ὄλων τούτων, ἔβλεπεν ὅτι τὸ συμπλήρωμα τῆς ἐνδυμασίας της, τῇ ἔδιδε τὸ ὕφος μεγάλης κυρίας τῶν βορείων μερῶν, καὶ ἀδιστακτικῶς ἐπέσθη ὅτι τὸν ἐπερίπαιζε βεβαιούσα αὐτὸν ὅτι ἐγεννήθη ἐν τῇ ὁδῷ *Nordlé*.

Εἰσερχόμενος, δὲν εἶχεν ἀποβάλλει τὸ ἐπανωφόριόν του καὶ οὕτω ἀπέφευγε τὸν κόπον νὰ τρέχῃ εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αἰθούσης, προτοῦ ἐξέλθῃ. Καὶ τοῦτο ἦν εὐτύχημα, διότι ἡ κυρία βεβαίως ἤθελεν ἐπωφεληθεῖ τῆς περιστάσεως διὰ νὰ φύγῃ.

— Σὰς περιμένω, κύριε, τῷ εἶπεν ἡ μελαγχροινὴ, προσβλέπουσα αὐτὸν σκωπτικῶς.

Ἐσπευσε καὶ τῇ προσέφερε τὸν βραχιονᾶά του, τὸν ὁποῖον ἐκείνη ἔλαβεν ἀνευ παρακλήσεων.

Ὁ Μάξιμος ἦτο τρελὸς ἐκ τῆς χαρᾶς του. Ἐβάδιζε, τὴν κεφαλήν ὑψηλὰ ἔχων, χωρὶς νὰ προσέχῃ εἰς τοὺς λοιποὺς συνεζερχομένους, δι' αὐτὸ καὶ δὲν παρετήρησε τὸν Γῶγον πορευόμενον διὰ τοῦ πεζοδρομίου τῆς ὁδοῦ *Κλισσιό*.

— Λοιπὸν ἐπιμένετε νὰ πᾶτε πεζῆ καὶ μὲ τέτοιο κρῦο; ἠρώτησεν ὄχι καὶ ἀνευ ὑστεροβουλίας τὴν μελαγχροινὴν, ἡ ὁποία βιγούσα συνεσφίγγετο ἐπ' αὐτοῦ.

— Διάβολε, ἂν ἐπιμένω. Ἀφοῦ εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς ὄρους τοὺς ὁποίους παρεδέχθητε. Πιστεύω λοιπὸν πῶς θὰ τοὺς τηρήσετε ὅλους.

— Τότε ὀδηγήσατέ με, διότι δὲν ἤξεύρω ποῦ πᾶμε.

— Θὰ τὸ μάθετε ὅταν φθάσωμε σὲ μισὴ ὥρα.

— Τόσῳ γρήγορα;

— Βέβαια. Κατοικῶ ἐδῶ κοντὰ εἰς τὴν γειτονιὰ ὁποῦ ἐπέρασα τὴν παιδική μου ἡλικίαν, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀγνωστος.

— Θέλετε καὶ καλὰ νὰ μὲ κάνετε νὰ πιστεύω πῶς εἶσθε ἀπὸ τῆς Μπατιγιόλ, μὰ ἔννοια σας καὶ δὲν πιστεύω.

— Θὰ πῆ πῶς δὲν ἔχετε πίστι. Τόσῳ τὸ χειρότερο! Μόνον ἡ πίστις σώζει.

— Τὴν ἔχω. Πιστεύω πῶς ἔχετε καρδιάν, ὅτι εἶσθε καλὴ ὄσφ καὶ ὠραία καὶ

ὅτι δὲν θέλετε νὰ μὲ κάνετε ν' ἀπελπισθῶ ἀπαγορεύουσά μου νὰ σὰς ξαναἰδῶ.

— Ἐξεχάσατε λοιπὸν τὰς συμφωνίας μας. Ἐρωτικαὶ ἐκδηλώσεις ἀπαγορεύονται. Καὶ ἂν ἐκαθόμουν ν' ἀκούω ταῖς δεικτικὰς σὰς δὲν θ' ἀνεγνώριζα τὸν δρόμον τοῦ σπιτιοῦ μου. Πᾶμε ὁδὸς *Τιβολι*, ἂν θέλετε.

Ὁ Μάξιμος ὑπεχώρησεν εἰς τὴν ἐλαφρὰν πῖσιν τῆς ἐπὶ τοῦ βραχιονός του στηριζομένης χειρός. Ἠκολούθει τὴν ὁδὸν εἰς ἣν τὸν ἤγεν ἡ χεὶρ αὐτῆ, τὴν ὁποίαν σφόδρα ἐπεθύμει νὰ σφίγγῃ ἵνα ἐκφράσῃ τὸν ἔρωτά του, χωρὶς καὶ νὰ παραβῇ τοὺς ὄρους τοὺς ὁποίους πρὸ ὀλίγου τῷ ὑπέμνησεν ἡ μελαγχροινὴ του ἀγνωστος.

Ἀπορῶν διηρώτα ἑαυτὸν ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ νυκτερινὸς οὗτος περίπατος. Εἰς κομψόν τι μέγαρον τοῦ βουλευτῆ *Ματθέρμπ* ἢ εἰς ἀπλοῦν τινα οἶκον τῆς ὁδοῦ *Μοριέ*, ὅπου ἕκαστον πάτωμα ἐνοικιᾶζεται πρὸς ἐξακόσια φράγκα κατ' ἔτος εἰς τὰς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ σταδίου των εὐρισκομένης;

Ἐκ τῶν δύο τούτων ὑποθέσεων ἔκλινε πρὸς τὴν δευτέραν, διότι τοῦ ἐφαινετο ἀπίθανον ἢ νέα γνώριμός του νὰ κατοικῇ μέγαρον.

Ἄλλως τῷ ἦτο καὶ ἀδιάφορον. Εἶχε μάτια ποῦ ἐμποροῦσαν νὰ κολάσουν τὸν ἄνθρωπον, ἀκόμη καὶ εἰς τὸ πειρὸ πτωχικὸ σπιτάκι.

Φθάσαντες εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ *Τιβολι*, διήλθον διὰ τῆς ὁδοῦ *Ἀμστερδαμ* καὶ τῆς ὁδοῦ *Λοιδικον*.

Ἦτο ἀργά, σχεδὸν μεσονύκτιον, καὶ οἱ διαβάται κατὰ τὴν ὥραν ταύτην εἶνε ὀλίγοι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Οἱ ἔραστοι λοιπὸν δύνανται νὰ συνδιαλέγονται ἀφόβως· οὕτε θὰ τοὺς παρατηρήσει κανεὶς, οὔτε θὰ τοὺς ἀκούσει.

Μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα, μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονητικὰς λέξεις, διὰ τῶν ὁποίων πᾶς τις ἀρχίζει εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἢ συνδιαλέξεις αἰφνιδίως κατέπαυσεν.

Ὁ Μάξιμος ἐσκέπτετο περὶ τοῦ συμβάντος τούτου καὶ ἔβλεπεν ὅτι ἦν καλὸν νὰ μελετήσῃ τὸ ἔδαφος πρὶν ἢ προχωρήσῃ. Ἐφροβεῖτο πολὺ μὴ φενακισθῆ. Ἡ φύσις του, ὡς σκεπτικιστοῦ ἀέργου, ἤρξατο νὰ κυριαρχῇ καὶ σχεδὸν μετενόει νῦν ὅτι τόσῳ ταχέως ἀφῆκε νὰ θαμβωθῆ ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος ἐπιδειξίμου τινὸς γυναικός, ἡ ὁποία προσποιεῖται τὴν ἀπερίσκεπτον ἵνα δώσῃ μεγαλειέταν ἀξίαν εἰς τὰ θέλητρα τῆς.

Ἐφθασαν τὴν ὁδὸν *Μοριέ* καὶ ἀντιπαρήλθον διαβάτες διὰ τῆς γεφύρας τῆς ἐπονομασθείσης «Πλατείας τῆς Εὐρώπης».

Ἐκεῖ, ἐπακουμβῶντες ἐπὶ τοῦ προσστηθίου, ἦσαν τρεῖς ἄνδρες, ἀκολουθοῦντες μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τοὺς ἐξελιγμὸς ἀτμομηχανῆς καὶ στραφέντες ἄμα τὸ ζεῦγος διήλθε πλησίον αὐτῶν.

Δὲν ἠθέλατε φοβηθεῖ ἀπ' αὐτοὺς ἂν ἦσθε μόνη; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Ὅχι, διότι ἂν ἤμουν μόνη θὰ ἔπερνα ἀμάξι, ἀπεκριθῆ ἡσύχως ἡ κυρία. Δὲν

εἶμαι δειλὴ, ἀλλὰ τὴν νύκτα ἡ γειτονία μου εἶνε ὅλως διόλου ἔρημη.

— Ποῦ κατοικεῖτε λοιπὸν; Ἐπιμένετε νὰ μοῦ τὸ πῆτε, ἀφοῦ ἐκεῖ πᾶμε.

— Ὁδὸς *Ζουφροά*, πλησίον τῆς πλατείας *Βαγγράμης*. Εἶνε κάπως μακρὰν καὶ ἔπρεπε νὰ σὰς εἰδοποιήσω. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἤθελα νὰ σὰς ὑποβάλω εἰς αὐτὴν τὴν ἀγγαρίαν γιὰ νὰ σὰς μάθω ἄλλοτε νὰ μὴ ἐπιμένετε νὰ ὀδηγήσετε γυναικᾶ, ἡ ὁποία δὲν ἔξεύρετε ποῦ κατοικεῖ.

— Ἡ τιμωρία εἶνε γλυκεία καὶ λυποῦμαι ὅτι δὲν κατοικεῖτε εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κόσμου.

— Πάλι φιλοφρονησεις. Ἀφοῦ λοιπὸν εἶσθε ἀδιόρθωτος δὲν βλέπω καὶ γὼ γιὰτί νὰ μὴ εἶμαι ἀδιάκριτος. Δὲν μοῦ λέτε, εἶσθε ὀπλισμένος, καθὼς οἱ ἰππῶται τοῦ μεσαιῶνος; Αἰσθάνομαι πῶς τὸ χέρι μου ἀκουμβᾶ σὲ σκληρὸ πρᾶγμα καὶ μοῦ πλήγωσε μάλιστα τὸ δέρμα, μ' ὅλο τὸ χεῖρόκτι ποῦ φορῶ.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην ἐρώτησιν. Εἶχε πρὸς στιγμὴν λησμονήσει τὸ περιέργον κόσμημα, τὸ ὁποῖον ἔφερε καὶ ἡ συνωδός του τῷ ὑπέμνησε τοῦτο διὰ τοῦ μᾶλλον παραδόξου τρόπου.

Δὲν ἐσκέφθη βεβαίως ὁ Μάξιμος ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐπιχειρήσιν του ἡ ἀγνωστος, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ κανένα λόγον ἵνα κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ μετ' εὐχαριστήσεως μάλιστα τῇ ἀπήνησσε:

— Εἶνε βραχιόλι.

— Ἐνθύμησι! δῶρον ἔρωτος· ἂ! αὐτὸ μὰς συμφιλίωνει.

— Μὰ τί, ἐπιστεύατε, πῶς δὲν εἶμαι ἱκανὸς ν' ἀγαπήσω;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Ἡ λέξις ἀγαπᾶ ἔχει πολλὰς ἐννοίας. Ἐπίστευα πῶς δὲν εἶσθε αἰσθηματικὸς.

— Ὅταν θέλετε, θὰ σὰς ἀποδείξω τὸ ἐναντίον. Καὶ μήπως δὲν σὰς τὸ ἀπέδειξα μέχρι τοῦδε; Ἀπὸ ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ σὰς εὐχαρισῆσω δὲν κάνω αὐτὸν τὸν περίπατο;

— Πράγματι, μὲ τὸ κρῦο ποῦ κάνει, ἡ διαγωγή σας εἶνε ἀξίεπαινος, συμφωνῶ, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ ζεστάνω τὸ χέρι μου, ποῦ ἀκουμβᾶ σ' τὸ βραχιόλι μέσ' τὸ *μανσόν* μου. Μὴ θαρρεῖτε, πῶς δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι πεισά, ἀλλὰ μὲ πόνεσαν τὰ νύχια μου ἀπὸ τὸ κρῦο· εἶπεν ἡ ἀγνωστος ἀποσύρουσα τὸν βραχιονᾶά της ἡρέμα.

Ἐβάδιζον τὴν ὁδὸν *Κωνσταντινουπόλεως* καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐφθασαν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν *βουλιβάρ*.

Ἡ ὁδοπορία ἦν πρὸς τὸ τέμα της καὶ ὁ Μάξιμος εἶδεν ὅτι δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάνῃ.

— Ὁμιλεῖτε περὶ ἐμπιστοσύνης, εἶπε· πῆτέ μου λοιπὸν τὸ ὄνομά σας, γιὰ νὰ δείξετε πῶς μ' ἐμπιστεύεσθε.

— Θαρρῶ πῶς σεῖς πρέπει ν' ἀρχίσετε. Ἐγὼ δὲν ἔξεύρω κἂν τὸ ὄνομά σας.

— Οὐτ' ἐγὼ δὲν ἔξεύρω τὸ δικό σας.

— Μὰ ἐγὼ σὰς τὸ εἶπα. Ἰουστίνη.

— Καὶ γὼ Μάξιμος. Μήπως ἀρκεῖ αὐτό;

— Καλά, ἄς εἶνε. Χέρι μὲ χέρι. Προ-
τοῦ μάθω τὸ ἐπώνυμόν σας θέλετε νὰ
μάθετε τὸ 'δικόν μου. Σᾶς προσοδοποιῶ
πῶς δὲν εἶνε διόλου ὠραῖον. 'Ονομάζομαι
Σερζάν. . . 'Ιουστίνη Σερζάν. Δὲν θὰ μὲ
πάρτετε πειά, θαρρῶ, πῶς εἶμαι ἀπὸ τὴν
Ρωσσία ἢ ἀπὸ τὴν 'Ισπανία.

— Κυρία ἢ δεσποινίς!

— Δεσποινίς, ἀλλὰ δὲν σᾶς ἀπαγο-
ρεύω νὰ μὲ λέτε κυρίαν. Καὶ τώρα ἡ σει-
ρά σας.

— Μάξιμος Δορζέρ, χωρὶς ἀπόστροφον
εἰς τὸ δ, ὁδὸς *Λαϊτωσῶν*, 99.

— 'Απαράλλακτα 'σάν νὰ 'διάβαζα
τὴν κάρτα σας.

— Εἴκοσι πέντε ἐτῶν, εἰσοδηματίας,
καὶ ὀλίγον ἰδιοκτητίας, ἀνύμφευτος, θέ-
σις ἀνεξάρτητος, χαρακτήρ ἀξιόλογος. . .

— 'Αρκεῖ, ἀρκεῖ, παρακαλῶ. Διὰ νὰ σᾶς
ἀπαντήσω εἰς τόσας λεπτομερείας, θὰ ἤ-
μουν ἠγαγκασμένη νὰ σᾶς 'πῶ πράγματα,
τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν κἄν.

— Τὰ 'δικά σας ὄλα μ' ἐνδιαφέρουν.

— Γιὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ λησμονήσετε
τὸ πρόσωπον ποῦ σᾶς ἔδωκε τὸ βραχιόλι;

— Καὶ γιατί ὄχι;

— 'Αχ! σεῖς οἱ ἄνδρες. Πάντοτε ἔ-
τοιμοὶ νὰ λησμονήσετε ἐκείνην ποῦ δὲν
εἶν' ἐδῶ... καὶ ν' ἀπατήσετε ἐκείνην ποῦ
σᾶς ἐνέπνευσε φανταστικὸν ἔρωτα. Αὐτὴν
τὴν γυναῖκα τὴν ἀγαπᾶτε, ἢ τοῦλάχιστον
τὴν ἠγαπήσατε ἀπαξ, ἐνῶ ἐμὲ μόλις μ' ἐ-
γνωρίσατε. 'Αλλ' ἐγὼ ὑποθέτω πῶς οὔτε
λέξιν δὲν πιστεύετε ἀφ' ὅ, τι λέτε.

— Σᾶς ὀρκίζομαι, ὅτι δὲν ψεύδομαι
καὶ ὅτι εἰς καμμίαν δὲν ἔχω δώσει τὸν
λόγον μου.

— ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ δοκι-
μάσω τὴν εἰλικρινείαν σας.

— Ἐμπρός, περιμένω.

— 'Αν σᾶς ἐζητοῦσα τὸ βραχιόλι θὰ
μοῦ τὸ ἐδίδατε;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἔπεσεν ὡς κατάψυ-
χρον ὕδωρ ἐπὶ τοῦ Μαξίμου. Ἦτο ἔτοι-
μος τὰ πάντα νὰ κάμῃ πρὸς χάριν τοῦ
θαυμασίου πλάσματος, τὰ πάντα, ἐξαι-
ρέσει τῆς παρούσης αἰτήσεως. Νὰ δώσει
τὸ βραχιόλιον, ἦν τὸ αὐτὸ ὡς ἂν εἰ ἐγ-
κατέλιπε πλέον τὴν ὑπόθεσιν τῆς κομ-
μένης χειρὸς, καὶ ἡ φιλοτιμία του ἀνθι-
στάτο. 'Αλλως τε, ἡ πρότασις τῶ ἐφαί-
νετο κἄπως ἀπότομος, καὶ εὐθὺς ὑπο-
πτεύθη μήπως ἡ δεσποινίς Σερζάν ἦτο ἀ-
πλῆ τυχοδιώκτις. Ἡ σκηνὴ ἐγένετο πλη-
σίον ράμφους ἀερίφωτος καὶ ἡ ὠραία τοῦ
σκέτιν διέκρινεν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας
τοῦ συνοδοῦ τῆς ἀμφιβολίας, ἡ ὁποία βε-
βαιῶς τὴν ἐπλήγωσε, διότι ἐπανέλαβε μὲ
τόνον ξηρόν.

— Μὴ λάβετε τὸν κόπον ν' ἀρνηθῆτε,
δὲν σᾶς ζητῶ τίποτε. Ἦθελα νὰ σᾶς δο-
κιμάσω καὶ εἶδα πῶς ἔχω ἄδικον. Ἐπρεπε
νὰ σκεφθῶ ὅτι τὸ κόσμημα αὐτό, ἐκτός
τῆς ἀξίας τὴν ὁποῖαν ἔχει ὡς ἐνθύμημα,
πιθανὸν νὰ ἦνε καὶ πολυτίμον καὶ νὰ ἔχη
μεγάλην τιμὴν. Ἐπειτα, σεῖς οἱ ἄνδρες,
δὲν διστάζετε διόλου νὰ κατηγορήσετε
μῖαν γυναῖκα δι' αἰσθημα ποταπὸν, καὶ

ὅτι πιθανὸν νὰ ἐνομιζατε τὴν δοκιμὴν μου
ὡς προερχομένην ἐκ συμφέροντος.

— Διαμαρτύρομαι, ἀνέκραξεν ὁ Μαξί-
μος, συγγινηθεὶς λίαν ἐκ τῶν λόγων τού-
των ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε τοιαύτη ἰδέα,
καὶ ἂν τὸ βραχιόλι αὐτὸ δὲν ἦτο ἐνθύ-
μημα οἰκογενειακόν. . .

— 'Ας τ' ἀφήσωμεν αὐτά, παρακαλῶ.
Καὶ ἀφοῦ εἶχατε τὴν καλοσύνην νὰ μὲ
συνοδεύσετε ἄς πάμε ὡς τὸ τέλος. Ὁμο-
λογῶ ὅτι φοβοῦμαι νὰ 'πάγω ἐκεῖ μόνη
μου. Ποτὲ δὲν μοῦ συνέβη νὰ γυρίσω τό-
σον ἀργά, καὶ δὲν ὑπέθεσα πῶς καὶ οἱ
δρόμοι θὰ ἦσαν τόσο ἐρημοί.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, δεσποινίς, εἶ-
πεν ὁ Μαξίμος, θέλων νὰ ρίψῃ εἰς λήθην
διὰ τῆς εὐγενείας τὴν κακὴν ἐντύπωσιν,
τὴν προξενηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ δισταγμοῦ
του· οὐδὲ κἄν ἔχω κατὰ νοῦν νὰ σᾶς ἐγ-
καταλείψω καὶ ἔπειτα δὲν ὑπάρχει ποῦ ὁ
κίνδυνος.

— Θὰ γελάσετε μαζί μου, ἀλλὰ μοῦ
φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὸ βουλεβάρ μᾶς ἀ-
κολουθοῦν.

Ὁ Μαξίμος ἔστρεψεν, ἀλλ' οὐδένα εἶδεν
ὄπισθέν του. Τῶ ἐφάνη ὅτι μακρὰν εἶδεν
ἀνθρώπους βραδίζοντας παρὰ τὰς οἰκίας
καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον πεζοδρόμιον ἕνα παι-
δίον· ὑπέθεσε τὸ πρᾶγμα ἄνευ σπουδαί-
τητος καὶ εἶπε γελῶν.

— Ἦθελα νὰ παρουσιασθῇ περίστασις
διὰ νὰ σᾶς ὑπερασπισθῶ. Δυστυχῶς, δὲν
πιστεύω νὰ σᾶς προσβάλλουν. Ἡ συνοι-
κία ποῦ κατοικεῖτε δὲν συγχάζετε μὲν
εἰς αὐτὰς τὰς ὥρας, ἀλλὰ πλέον δὲν εἶνε
καὶ τὸ δάσος Bondy¹, καὶ ἐκεῖνοι οἱ ἄν-
θρωποι ποῦ εἶνε ἐκεῖ κάτω, μοῦ φαίνον-
ται οἰκοκυρέοι ποῦ πᾶνε σπίτι των. Θὰ
μᾶς ἔπεφταν κοντὰ ἂν εἶχαν κακὰς δια-
θέσεις.

— Ἀδιάφορον. Ἄς τρέξωμεν. Μόλις
ἔχομεν ἐκκτὸν βήματα νὰ κάμωμεν. Κα-
τοικῶ εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς δευτέρας ὁδοῦ,
δεξιὰ.

— Δέχεσθε τὸν βραχιόνά μου;

— Ὅχι, σᾶς εὐχαριστῶ. Θὰ μ' ἐμπό-
διζει τὸ βραχιόλι σας.

— 'Α, βλέπω ὅτι τὸ βραχιόλι μου σᾶς
ἐκάθησε στὸ στομάχι. Καὶ ὅμως ἂν ἤξεύ-
ρατε γιατί τοῦ δίδω τόσην ἀξίαν, δὲν θὰ
μ' ἐπειράζατε τόσῳ πολῦ.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω.

— Καθὼς δὲν θέλετε καὶ νὰ μὲ ξα-
ναθῆτε, δὲν εἶνε ἔτσι; σὲ πέντε λεπτὰ θὰ
μοῦ 'πῆτε: καληνύκτα, καὶ ὄλα 'τελεί-
ωσαν.

— Τὸ μυθιστόρημά μου τελειώνει εἰς
τὴν πρώτην ἐπιφυλλίδα.

— Καὶ σᾶς βεβαιῶ πῶς αὐτὸ εἶνε τὸ
καλλίτερο.

— Ναί, μὰ πρέπει νὰ ἔχη τοῦλάχι-
στον μῖαν ἀρχήν.

— Μὰ τί λοιπὸν τὸν περίπατον ποῦ
'κάμαμε, δὲν τὸν λογαριάζετε γιὰ τίποτε;

— Δὲν εἶνε ἀρχή, εἶνε πρόλογος.

— Πολλαῖς φοραὶς ὁ πρόλογος ἀξίζει
περισσότερον ἀπὸ τὸ βιβλίον. Μοῦ φαίνε-
ται ὅμως ὅτι πολὺ κακὴ θέσις ἐδιαλέξαμε
διὰ νὰ συζητήσωμε σχολαστικότητος.
Θαρρῶ πῶς ἀκούω βήματα ποῦ πλησιάζ-
ουν. Ἐμπρός.

Διήλθον τὸ μέρος ὅπου ἡ δενδροστοι-
χία *Βιλλιέρ* συναντᾶται πρὸς τὸ βουλε-
βάρ *Μαλέρμπ*.

Ὁ Μαξίμος ἔβλεπεν ὅτι ἡ κυρία τὸν
ὀδηγεῖ πολὺ μακρὰν. Τὰ μέρη ταῦτα δὲν
τῶ ἦσαν γνωστὰ καὶ ἠπόρει ποῦ ἤθελε
καταλήξει ἡ αἰσθηματικὴ αὐτὴ ὁδοι-
πορία.

Ἡ ἰδέα ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃ πεζῇ τῶ
ἦτο λίαν δυσάρεστος καὶ ἐφοβεῖτο ὅτι
δὲν θὰ εὕρῃ ἀμαξάν, διότι ἡ ἀγνωστος
ἦν ἀνιλέης.

— Ἴδου συμβάν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ διη-
γηθῶ εἰς τὸν ἱατρὸν Βιλλαγῶς, ἔλεγε
μετὰ πεισματος. Ἦμουν βέβαιος ὅτι θὰ
ἐπιτύχω καὶ βλέπω ὅτι χλευάζομαι ὡς
ἀνόητος. Ἄν εἶχα κρίσι, θὰ ἐθεώρουν
τὸν ἑαυτόν μου νικημένον καὶ δὲν θὰ ἐ-
ζητοῦσα νὰ τὴν ξαναἰδῶ. Ναί, ἀλλ' εἶνε
εὐμορφη ὅπως δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς πολ-
λαῖς, καὶ θὰ τὴν ξαναἰδῶ καὶ ἂν ἀκόμη
πρόκειται νὰ μάθω μὲ ποιά ἔχω νὰ κάμω.
Ὅχι βέβαια μὲ καμμιά συνειθισμένη,
διότι καὶ ἡ γλῶσσά της καὶ οἱ τρόποι
της εἶνε ἀριστοκρατικοί, καὶ στοιχημα-
τίζω ὅτι τ' ὄνομα ποῦ μοῦ εἶπε εἶνε φαν-
ταστικόν.

Δὲν ὀνομάζονται Ἰουστίνη Σερζάν ὅ-
ταν ἐκφράζονται ἔτσι ὠραία. Δὲν 'ξεύρω
πῶς μοῦ κατέβηκε νὰ ὑποθέσω ὅτι ἤθελε
νὰ μοῦ πάρῃ τὸ βραχιόλι μου.

— Ἐπὶ τέλος ἐφθάσαμεν ἄνευ ἀπεν-
κταίου, εἶπεν ἡ ἀγνωστος. Νὰ ἡ ὁδὸς
ποῦ κατοικῶ καὶ τώρα νὰ σᾶς εὐχαρι-
στήσω διὰ τὴν συνοδίαν σας. Μοῦ προ-
σεφέρατε μεγάλην ὑπηρεσίαν, διότι. . .
εἶνε ἀνόητος, ἀλλὰ τὸ ἐξομολογοῦμαι, ἀ-
πόψε ἐφοβούμην.

— Εἶνε μεγάλος ὁ δρόμος σας, εἶπεν ὁ
Μαξίμος καὶ ἂν κατοικεῖτε εἰς τὸ ἄλλο
ἄκρον. . .

— Ὅχι, κύριε. Τὸ σπίτι ποῦ κάθομαι
εἶνε δύο βήματα μακρὰν. . . τὸ βλέπω
ἀπ' ἐδῶ.

— Δὲν θὰ μοῦ ἀπαγορεύσετε νὰ ἔλθω
ὡς τὴν θύραν σας.

Ἡ κυρία ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἀλλ'
ἀπεκρίθη.

— Θὰ ἤμουν ἀχάριστος ἂν σᾶς τὸ ἠρ-
νούμην, ἀφοῦ σᾶς ἔφερα ἕως ἐδῶ κάτω.
Ἐλθετε.

Ὁ Μαξίμος τὴν ἠκολούθησεν. Ἡ ὁδὸς
εἶνε ἀρκετὰ εὐρεῖα καὶ ἐκ μὲν τῆς μιᾶς
πλευρᾶς ἐγείρονται οἰκοδομαὶ καλοῦ ἐξω-
τερικοῦ, ἐκ δὲ τῆς ἄλλης, οἰκόπεδα πρὸς
πώλησιν. Αἱ οἰκίαι ἦσαν μεγάλαι καὶ
νέαι, ἀπασαί δι' ἐνοίκιον. Ὑπῆρχον δὲ καὶ
τινα μέγαρα κομψὰ καὶ ἀπαντα τοῦ αὐ-
τοῦ ρυθμοῦ.

Ἡ ἀγνωστος ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς
τὸ πλησιέστερον, ἐξήγαγε μικρὰν κλειδα
καὶ τὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸ κλειθρον.

— Ἀπ' ἐδῶ θὰ περάσω ὅταν εὐαρε-

1. Χωρίον τοῦ διαμερίσματος τοῦ Σηκουάνα, κα-
τοικούμενον ὑπὸ 2,280 κατοίκων, πλησίον τοῦ ὁμο-
νύμου δάσους, ὑπάρξαν πρὸ ἐτῶν φωλεὰ κλεπτῶν.

στηθήτε να με δεχθήτε; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Δὲν εἶπα ὅτι θὰ σὰς δεχθῶ, ἐπάνελαβεν αὐτὴ ζωηρῶς.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ με ἀπελπίσετε καὶ ὅτι θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ παρουσιασθῶ.

— Πότε;

— Αὔριον.

— Αὔριον; Δὲν θὰ μ' εὔρητε.

— Διατί;

— Διότι αὔριον πρῶτ' φεύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Διὰ πάντα;

— Ὅχι, διὰ δεκαπέντε ἡμέραις.

— Πολύ, ἀλλὰ θ' ἀποφασίσω νὰ περιμένω, ἐὰν μοῦ ὑπόσχεσθε ὅτι εἰς τὴν ἐπιστροφὴν σὰς. . .

— Ὅταν ἐπιστρέψω δὲν θὰ μ' ἐνθυμίσθε πειά, ἀλλ' ἐὰν, ὅπερ ἀπίθανον, μ' ἐνθυμίσθε ἀκόμη, θὰ κάμετε καλλίτερα νὰ μὴ ζητήσετε νὰ με ξανακιδῆτε.

— Ἴδου συμβουλή, τὴν ὁποίαν δὲν θ' ἀκολουθήσω.

— Καὶ διὰ τὴν ὁποίαν θὰ μετανοήσετε ὅτι δὲν τὴν ἠκολούθησατε. Δὲν ἔμπορῶ ὅμως νὰ σὰς ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ τρέχετε εἰς τὴν πλάνην σὰς. Ἐλθετε λοιπὸν ἀφοῦ ἐπιμένετε, ἀλλὰ μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ νὰ κτυπήσετε εἰς τὴν μεγάλην θύραν. Ἀπόψε εἰσερχομαι ἀπ' ἐδῶ, διότι εἶνε περασμένη ἡ ὥρα καὶ δὲν θέλω νὰ ἔξυπνήσω τοὺς ἀνθρώπους μου.

— Ποιὸν νὰ ζητήσω;

— Τὴν κυρίαν Σερζάν. Εἶνε τ' ὄνομά μου, τὸ ξεύρετε κάλλιστα. Καληνύκτα, κύριε.

Ἡ νεανίας οὐδ' ἐπρόφθασε κἄν νὰ ἐπιμείνη. Ἡ κλεις ἐστράφη χωρὶς θόρυβον. Ἡ ἀγνωστος ὤθησε μόλις τὴν θύραν καὶ διὰ τοῦ ἡμιανοίγματος εἰσήλθεν.

Ἔπεται συνέχεια.

ΑΙΘΡΟΠΟΣ

ΕΡΡΙΚΟΥ ΠΙΒΙΕΡ

ΜΙΑ ΑΠΑΓΩΓΗ

Α'

Πρό τινων ἐτών, ὁ Ἀλβέρτος Δεσταίγκ, μεθ' οὗ ἤμην στενωῶς συνδεδεμένος, ἐσχέτισθη ἐν Βρέστη μετὰ τινος γυναικός, ἧς ἠράσθη παραφόρως. Θέλω προσπαθῆσαι νὰ διηγηθῶ ὑμῖν τὴν τοσοῦτ' ἠλιθεράν ὄσφ καὶ παράδοξον ἱστορίαν τοῦ ἔρωτος τούτου. Θέλω ἀρυσθῆ τὴν διήγησίν μου ἐξ ἐπιστολῶν τοῦ Ἀλβέρτου, ἐκ σελίδων τοῦ ἡμερολογίου του, ἐξ ἰδιαιτέρων τέλος σημειώσεων, ἃς θέλω ταξιθετῆσαι, διότι λίαν συγκεκριμένους ὦν ἐκ τῶν ἀναμνήσεων, ἃς τολμῶ νὰ διεγείρω, οὐδόλως αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ἱκανὸν ἵνα συντάξω σχέδιόν τι.

Ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία ἐγνώρισαν ἀλλήλους ἐν τινι χορῷ. Ὁ Ἀλβέρτος ἦν τότε εἰκοσιτριετής. Ἡ Μαρία θὰ εἶχεν ἡλικίαν εἴκοσι καὶ ὀκτώ, μέχρις εἴκοσι καὶ ἐννέα ἐτών. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἰσέτι βλέπω αὐτήν. Ἡ ἔκφρασις τῆς φυσιογνωμίας

τῆς ἦν παράδοξος. Εἶχε μεγάλους κυανοχρόους ὀφθαλμούς, ὧν τὸ βλέμμα ἦν ἀνήσυχον, δειλὸν καὶ περιπαθές. Ἀφθονος καστανόχρους κόμη ἐστόλιζε τὸ μέτωπον αὐτῆς. Τὸ στόμα τῆς, οὐ τὸ κατώτερον χεῖλος ἔκλινε μικρὸν πρὸς τὰ κάτω, ἦν γλυκὺ καὶ μελαγχολικόν. Ὁ στολισμός τῆς μοὶ ἐφάνη ἀρκούντως πρωτότυπος. Ἐφερεν ἐσθῆτα χνοῶδη μεθ' ὠραιότατων κροσσῶν. Οἱ πόδες τῆς, πόδες μικρότατοι καὶ ὑποδεδεμένοι διὰ σανδαλίων ἐκ λευκοῦ μεταξίνου ὑφάσματος, ἦσαν ἀξιοθαύμαστοι.

Ἡ ὀρχήστρα ἀνέκρουε τότε μουσικόν τι τεμάχιον καὶ οἱ μικροὶ αὐτῆς πόδες ἔτυπον ἐρρυθμῶς τὸ ἔδαφος. Ὁ Ἀλβέρτος προσεκάλεσε τὴν Μαρίαν. Ἐκείνη ἐδέχθη, ἠγέρθη, τῷ ἐξετόξευσεν ἐν ἐκ τῶν ἀστραπιαίων ἐκείνων βλεμμάτων δι' ὧν αἱ γυναῖκες ἀναλύουσι τὸν ἄνδρα καὶ ἐλάβετο τοῦ βραχίονος αὐτοῦ. Ἐβλεπον ἀμφοτέρους ὀρχουμένους. Ἐκείνη ἦν μάλλον ὑψηλή, ἰσχνή πως, πλὴν ὑπὲρ τὸ δέον ἄβρᾶ καὶ ἀγαλματώδης τὸ σχῆμα. Τὸ κομψὸν καὶ εὐκαμπτον αὐτῆς ἀνάστημα ἐπέκλινεν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀλβέρτου. Ἐχώρευε μετὰ συστολῆς καὶ ἡδυπαθοῦς ἀφελείας. Διερχομένη πρὸ τῶν κατόπτρων, συνδουλεύετο ταῦτα, ὡς πρᾶττουσιν ἅπασαι αἱ γυναῖκες καὶ ἐμειδία πιθανῶς, διότι ἠσθάνετο ἑαυτὴν ὠραϊκὴν καὶ εὐτυχῆ.

Ἐπειδὴ ὁ χειμὼν πρὸ μικροῦ ἤρξατο, ὁ Ἀλβέρτος ἡδυνήθη πολλάκις νὰ συναντήσῃ τὴν κόμησάν δὲ Σεράν. Ἐμαθεν ὅτι δὲν κατῴκει ἐν Βρέστη, ὅτι ὁ σύζυγός τῆς ἦν πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου τῆς Φουγέρης καὶ ὅτι ἤλθε μόνον ἵνα διέλθῃ δύο μῆνας παρὰ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς. Μόλις παρήλθον δύο ἑβδομάδες καὶ ἡ ἐμπνευσθεῖσα τῷ Ἀλβέρτῳ ὑπὸ τῆς κυρίας δὲ Σεράν συμπάθεια μετεβλήθη εἰς σφοδρὸν ἔρωτα, πλήρη ταραχῆς καὶ ἐπιθυμιῶν. Μετὰ μακροῦς δισταγμοῦς, ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἐξομολογηθῇ τὸν ἔρωτά του — ὅ ἐστιν ἔγραψεν αὐτῇ περὶ τούτου. Τῇ ἔλεγεν ὅ,τι λέγουσι πάντοτε ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει: ὅτι ἦν ἀξιολάτρευτος καὶ ὅτι τὴν ἠγάπα· πλὴν ἔγραψεν αὐτῇ ταῦτα μετὰ τρόπου παθητικοῦ, ἄτε διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος ἀληθοῦς ἔρωτος.

Μετὰ τινος ἡμέρας, ἔλαβεν εἰς ἀπάντησιν τὴν ἐπομένην τῆς Μαρίας ἐπιστολήν, ἦν ἀντιγράφω αὐτολεξεί, διότι θαυμασιῶς ἀπεικονίζει τὸν ἑξῆλλον καὶ φαντασιώδη τῆς νεαρᾶς γυναικὸς χαρὰ κτῆρα:

«Μία γυνή, κύριε, δύναται πάντοτε ν' ἀποκριθῇ, ἐὰν ἔχη καρδίαν. Δὲν θὰ τὸ πράξῃ ὅμως ἐὰν εἶνε ἐρωτότροπος. Ἀγνοῶ ἐὰν ἡ Θεῖα Πρόνοια ἢ ἡ εἰμαρμένη ἔθετο ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου. Ἐχω ὅμως τὸ προαίσθημα ὅτι θέλει προκύψει δυστύχημά τι ἢ μεγάλη τις θλίψις. Πρέπει γυνή τις νὰ εἶνε φίλαυτος, ὅπως δεχθῇ τὴν προσφορὰν τῆς ὑμετέρας ἀφοσιώσεως, ἐνῶ γινώσκει ὅτι εἶνε συνηνωμένη ἐτέρῳ, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ ἄτομον τοῦτο εἶνε γυνή, διότι τὰ σφάλματα τῶν μητέρων

ἐπιβαρύνουσι τὰ τέκνα. Ἀφ' οὗτου συνήνητσα ὑμᾶς εἰς τὸν χορὸν, ἀδιαλείπτως ὑμᾶς ἐσκεπτόμην. Διατί; — Εἶμαι μάλλον μεγαλειτέρα ὑμῶν. Εἶμαι σχεδὸν τριακοντοῦτις. Σφόδρα ἐταλαιπωρήθην. Φεῦ! Ἐὰν δὲν ἦνοιγον τὴν καρδίαν ὡς πρὸς φίλον, θὰ μ' ἐπιστεύετε; Ἐν τῷ κόσμῳ φαίνομαι ὡς ὑπεραγαπῶσα τὸν χορὸν καὶ τὰς τέρψεις του. Ἡ σεμνοπρέπεια ἀπαιτεῖ ἵνα ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἀποκαλύπτῃ τὰς θλίψεις. Σεμνύομαι, διότι οὐδέποτε μεμψιμοιρῶ. Λίαν ἐμπιστεύομαι εἰς τὴν ὑμετέραν τιμὴν, διὸ καὶ ἀποκρίνομαι. Δὲν θὰ ὀμιλήσω ὑμῖν περὶ τῶν καθηκόντων μου. Μόνον θὰ εἶπω ὅτι ἔσομαι φίλη ὑμῶν, ὅτι ἐν τῇ ἀφοσιώσει ταύτῃ πλήρη θέλετε εὔρει εὐνοίαν· ἀλλὰ μόνον φίλη. . . . .

«Σύγγνωθι, φίλτατέ μοι Ἀλβέρτε, σύγγνωθι ἐὰν σὲ λυπῶ· ἀλλὰ φοβοῦμαι, οὐχὶ μήπως ἀπολεσθῶ χάριν σοῦ, ἀλλὰ μήπως δὲν ἀγαπῶμαι ἀρκούντως. Εἶμαι ἀπαιτητική. Εἶνε ἀληθές ὅτι θὰ παρέλθῃ πλείστος χρόνος ἵνα με ἴδῃς καὶ ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῆς νὰ ὑποφέρῃς. Ἀγνοῶ δὲν ὁ καλὸς μου ἄγγελος ἢ ὁ κακὸς μου δαίμων μὲ παρακινή νὰ σοὶ γράψω, νὰ εἶμαι ἀφωσιωμένη εἰς τὸν ἔρωτά σου, ἢ ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ εἶπω τοὺς διαλογισμοῦς μου ἐνὶ φίλῳ: διότι εἶσαι ὁ ἐμός, δὲν ἔχει οὕτω; . . . . .

«Πόσον ἡ ἡμέρα εἶνε μακρὰ! Ἐν τούτοις ἔκαμα μικρὰν ἐν τῷ λιμένι ἐκδρομὴν. Πλὴν ὅπόσον αὐτὴ θὰ μοὶ ἐφαίνετο βραχυτέρα ἐὰν ἡδυνάμην νὰ κάμω ταύτην ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός σου. Γινώσκεις ὅτι ἐπεθύμουν νὰ χρησιμοποιήσω τὸν περίπττον μου χάριν σοῦ. Ἠλπίζον, ὅτι διὰ τῆς εὐγενείας τῶν τρόπων μου θὰ ἔπειθον τὸν ὀδηγόν μου ἵνα με συνοδεύσῃ ἐπὶ τοῦ πλοίου. Δὲν ἠννόησεν. Εἶτα μοὶ προσφέρονται ὅπως μὲ ὀδηγήσωσιν ἐπὶ τοῦ Βόρδα, ὅπερ οὐδόλως μὲ εὐχαριστεῖ. Δὲν θὰ εἶμαι ἰσχυρὰ εἰμὴ μόνον ἵνα ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ Σκηπίου. . . . .

«Φεῦ! φίλτατέ μοι, σοὶ διηγοῦμαι ἀνοησίας· ἀλλὰ μὴ δὲν βλέπῃς ὅτι μετὰ τὸ πάντων τούτων σοὶ ἀποκρίνομαι ὅτι μυριάκις σὲ ἀγαπῶ; — Ὅθ' σοὶ αἰτήσω μίαν παράκλησιν καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῆς: νὰ μοὶ γράφῃς, δηλαδὴ. Ὅταν εἶσαι ἐπὶ τοῦ πλοίου, μεταδίδὲ μοὶ τοὺς διαλογισμοὺς σου. Μὴ δὲν εἶμαι φίλη σου, ἢ πρεσβυτέρα σου ἀδελφῆ; Εἶμαι ἐπιεικής. Πρὸς σὲ ἰδίως τοῦτο μοὶ φαίνεται εὐχερές. . . . .

«Ὡ! ἐάνποτε ἠράσθης πρέπει νὰ γινώσκῃς πόσον ὑποφέρῃ ὁ προσδοκῶν, ὅταν ἡ προσδοκία ἢ ἀναμειγμένη μετὰ τινος γλυκύτητος. Σήμερον εὐρίσκομαι ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ. Εἶμι τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος. Ὅτ' ἐμὲ μοὶ φαίνεται ὅτι θὰ σὲ ἴδω τὸ βραδύτερον κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, ὅτ' ἐμὲ δὲ καθίσταμαι ἀπελπίς. Ἡ καρδία μου εἶναι συντετριμμένη, φοβοῦμαι. — Εἶτα τὸ μέλλον εἶναι φοικῶδες, διότι, ἐὰν ὄντως μὲ ἀγαπᾷς, ὅπόσον θὰ

ἦσαι δυστυχῆς ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πλέον πλησίον σου. Σὲ ἀγαπῶ παραφόρως καὶ δὲν θέλω νὰ υποθέσω ὅτι ὁ ἔρωσ σου εἶναι ἰδιότροπος. — Ἡ ἰδέα μόνον αὕτη μὲ λυπεῖ. Ἀναμφιβόλως ὅταν δὲν θὰ εἶμαι πλέον πλησίον σου, ἐτέρω νεωτέρα καὶ ὠραιότερα ἴσως ἐμοῦ θὰ σὲ παραμυθῆσαι καὶ ἐγὼ θὰ εὐχαριστοῦμαι. — Σύγγνωθι, ἀλλ' οὐδόλως θὰ ἀποφασίσω νὰ πράξω τοῦτο ἀγογγύστως. Πρὸς τί τὸ βλέμμα σου ἀνεζήτησε τὸ ἐμόν; Πρὸς τί ἐσκέφθης νὰ μοι γράψῃς; Διότι ἡ εἰμαρμένη ἀπεφάσισεν οὕτως. — Ἐστω λοιπόν, ἐγὼ ἡ Βρετανή, ἐγὼ ἡ δεισιδαίμων, ὡς εἶναι πᾶσαι τῆς πατρίδος μου αἱ γυναῖκες, ἐγὼ, ἡ ἐξ ἀπαλῶν σχεδὸν ὀνύχων γωριῖσασα τὴν ἠθικὴν ὀδύνην, ἥτις, βραδύτερον, εἶδον μίαν πρὸς μίαν καταπιπτούσας τὰς ὄνειροπολήσεις ρεμβαζούσης κόρης καὶ νεαρῆς γυναικός, λοιπὸν ἐγὼ, κατὰ τὴν πρῶϊαν ταύτην, ἰκέτευσα νοερῶς τὸν Ὑψίστον ἵνα σοὶ ἐμπνεύσῃ ἀληθῆ πρὸς ἐμὲ ἔρωτα, ὅστις πιθανῶς θέλει διαρκῆσαι ἐπὶ τινὰς μόλις ἑβδομάδας. Οἶμοι! φίλτατέ μοι, τίς γινώσκει ἐάν ποτε ἐπανιδώμεν ἀλλήλους; Γράφε μοι, ἐνθάρρυνέ με.

«Εἶνε ἡ ἕκτη τῆς ἐσπέρας, Ἀλβέρτε, καὶ ἀμφιβάλλεις ἴσως περὶ ἐμοῦ. Ἰσως εὐρίσκεσαι μόνος ἐπὶ τοῦ πλοίου σου καὶ τεθλιμμένος. Φοβεῖσαι μὴ σὲ ἀποστρέφομαι, μὴ δὲν σὲ ἀγαπῶ. Ἐταλαιπωρήθην κατὰ τε τὴν νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην θανασιμῶς. Οὐδόλως δύναμαι ν' ἀνθέξω κατὰ τοῦ ἔρωτός σου. Ἡττήθην ἑλθέ' σὲ ἀγαπῶ.»

Ὁ Ἀλβέρτος ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην καθ' ὁδόν. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἀπόστασις ἦν ἀρκούντως μεγάλη, ὅπως πορευθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀνήλθεν ἐν τάχει τὴν ὁδὸν μέχρι τοῦ προπυργίου δ' Ἀζῶ καὶ ἐκεῖσε, ὑπὸ τὸ φῶς φανοῦ καὶ ὑπὸ λεπτὴν καὶ ψυχρὰν ἄμα βροχὴν, ἣν δὲν ἠσθάνετο, ἠνέφξε τὸ φύλλον ἐκεῖνο τοῦ χάρτου, τὸ περιέχον τὸ μέλλον του.

Ἀναγνώσας αὐτὸ ἐγένετο ἰσχυρῶς. Εἶτα ὠχρὸς καταστάς ἔκ τε τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῆς συγκινήσεως, τὴν καρδίαν ἔχων πεπιεσμένην, τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους κεκλιμένην, ἐπέστρεψεν ἀργῶ βήματι ἐν τῇ πόλει.

Μετὰ δύο μῆνας, πεντεκαίδεκα ἀκριβῶς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ ἔρωτός των, ὁ νεαρὸς ἀνὴρ καὶ ἡ νέα γυνὴ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κ. δὲ Σερὰν ἐλθὼν παρέλαβε μετ' ἑαυτοῦ τὴν Μαρίαν, ὅπως ἐπαναφέρῃ αὐτὴν εἰς Φουγέρην. Ἄλλ' οὐχ ἦττον, πρὸ τῆς ἀπελευθέρσεώς του, ἔσχε τὸν καιρὸν νὰ παρουσιασθῇ τῷ Ἀλβέρτῳ καὶ παρετήρησε τὴν εὐνοϊαν, ἣν ἔχαιρε παρὰ τῇ κυρίᾳ δὲ Σερὰν.

Ἡ παρουσιάσις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ θέατρον. Ὅτε ὁ Ἀλβέρτος ἐξῆλθε τοῦ θεωρείου, ἠρώτησα αὐτὸν τί ἐσκέπτετο περὶ τοῦ κ. δὲ Σερὰν.

— Ὑπῆρξε πρὸς ἐμὲ λίαν ἀξιαγάπητος, μοι εἶπεν ἄλλ' ἀγνοῶ ἕνεκα τίνος μὲ παρετήρει πλειστάκις μετὰ περιεργείας μεγαλειτέρας ἐκεῖνης, δι' ἧς παρατηροῦσιν

ἕνα ἀδιάφορον καὶ μετ' ὕφους σχεδὸν σκωπτικοῦ.

Τὴν δέμνηνον τοῦ Ἀλβέρτου καὶ τῆς Μαρίας εὐδαιμονίαν ἐπηκολούθησε διετὴς ἀποχωρισμός. Ὁ Ἀλβέρτος ἐστάλη εἰς Σενεγάλην καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ καταλόγου τοῦ πληρώματος βαθμὸς μου μὲ ἠνάγκασε νὰ ἀπέλθω μετ' αὐτοῦ. Οὐδὲν θὰ εἶπω περὶ τῆς παραδόξου ταύτης χώρας, ἐνθα ὁ ἥλιος τῆς διακεκαυμένης ζώνης φλέγει τὰς ἀμμοὺς τῆς ἐρήμου, ἐνθα ἡ θάλασσα θραύεται ἐν μέσῳ ἀμμοῶδων σκοπέλων, ὅπου ἡ τῶν ποταμῶν πλουσία βλάστησις κρύπτει πυρετοὺς καὶ κροκοδείλους. Ἡ νιώμεθα θανάσιμῶς ἐν αὐτῇ.

Κατὰ τὸν πρῶτον τοῦ ἀποχωρισμοῦ τοῦτου χρόνον, ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Μαρία συνεχῶς ἐπέστελλον ἀλλήλοις. Αἱ ἐπιστολαὶ τῆς Μαρίας ἦσαν διὰ τὸν Ἀλβέρτον τεκμήριον ἐναργῆς τῆς προτέρως εὐδαιμονίας καὶ τῶν μελλουσῶν αὐτῶν ἐλπίδων. Περιέμενε ταύτας μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας καὶ μετ' ὀλίγον κατέστησαν αὐτῷ ἀπρακίτητοι. Οὐδέποτε ἄλλως τε ἔρωσ γυναικὸς ἐξεφράσθη διὰ τρόπου μᾶλλον ἀφελούς, εὐφυστέρου καὶ παθητικωτέρου. Αὕτη μετὰ μεγίστης εὐλικρινείας τῷ διηγεῖτο τὸν ἡμερησίον της βίον, τὰς ἀνησυχίας καὶ τοὺς πόθους της.

«Ὅσα μακρύνονται, ἔγραφεν αὐτῷ, τῆς ἐσάτης εὐτυχούς ἡμῶν ἡμέρας, τόσα αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν μᾶλλον καταβεβλημένην. Ὁμοιάζω ναυαγῶ ἀνάζητοῦντι εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸ σώσον αὐτὸν πλοῖον. Αἰωνίως γράφα τρέμουσα. Τί ἤθελον δώσει διὰ μίαν ὥραν ἐρημίας, καθ' ἣν θὰ μοὶ ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ἀναπολήσω! Ἡ ζωὴ μου εἶναι μακρὰν. Φεῦ! Διατί νὰ μὴ δύναμαι ἐνώπιον πάντων νὰ κλαίω! Εἶναι σκληρόν. — Θέλεις νὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ τῆς ὑπάρξεώς μου; Ἐστω. Σήμερον περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας κατέβην παρὰ τῇ θυγατρὶ μου, ὅπως ἀκούσω τῶν μαθημάτων αὐτῆς. Περὶ τὴν δεκάτην καὶ ἡμίσειαν προγευματίζομεν. Εἶτα ἡ θυγάτηρ μου μελετᾷ ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Τότε διατίθημι μίαν στιγμὴν, διότι νομίζουσιν ὅτι εὐρίσκομαι παρ' αὐτῇ. Οὐχί, δὲν εὐρίσκομαι παρ' αὐτῇ! ἀλλ' ἐν τῷ κοιτῶνι μου, ὅπου εὐτυχῆς οὐσα σοὶ γράφω. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀναγινώσκω ἢ ἐργάζομαι μέχρι τῆς δεκάτης ἐσπερινῆς, εἶτα κατακλίνομαι ὅπως αὐθις τῇ ἐπιούσῃ ἐπαναλάβω τὰ αὐτά.»

Ἀπένεμε τῷ Ἀλβέρτῳ τὰς μᾶλλον λεπτὰς θωπείας, ἃς εἶνε δυνατόν νὰ λάβῃ ἀνὴρ παρὰ γυναικός. Τῷ ἔλεγεν ὅτι τὴν κατέστησεν εὐτυχέστειρον.

«Πόσον εἶμαι εὐτυχῆς οὕσα οὕτω πεφλημένη! Εἰς σὲ βεβιάως θὰ χρεωστῇ ἡ θυγάτηρ μου τὰς φροντίδας, τὰς περιποιήσεις, ἃς τῇ ἐπιδαψιλεύω. Ὁ πρὸς σὲ ἔρωσ μου μὲ ἀνύψωσεν, Ἀλβέρτε, καί, μὲ ἀνύψωσε. Μοὶ ἀπέδωκε μυρίας θωπείας, ὧν ἡμίρουν. Ἐγένεσο πρὸς με τοσοῦτον ἀνεξίκακος, τοσοῦτον ἀγαθός! Ἐζήτησας ν' ἀπομακρύνῃς τὰς βάρους ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μου. Μήπως δὲν γνωρίζεις ὅτι ὁ ἀγαπῶν

αἰσθάνεται ἄπειρον ὑπερηφάνειαν, ὑπερτάτην ἀγερωχίαν. Αἱ γυναῖκες ἐν τισὶ περιστάσεσιν εἰσὶν εὐτυχέστεραι ὑμῶν. Καίτοι γινώσκουσιν ὅτι ὅταν ἐρῶσιν ἡ ἀπλουστάτη ὑπόνοια δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἀπώλειάν των, οὐδόλως διστάζουσι νὰ ἐκτεθῶσιν ἢ νὰ προζενήσωσι τὴν ἐλαχίστην θλίψιν, τὴν μικροτάτην ἐναντιότητα τῷ ἑαυτῶν φίλῳ.»

Ἡμέραν τινὰ, ὁ Ἀλβέρτος τῇ εἶχε λαλήσει περὶ τῆς εὐτυχίας, ἧς ἤθελον ἀπολαμβάνει, ἐάν ἔζων ἐν τινι τοῦ κόσμου γωνίᾳ, ὅλως ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν ἔρωτά των.

«Ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἀπολύσω μικρὰς ἡσυχίας, ἔρχομαι νὰ συναμιλήσω ἐπὶ μικρὸν μετὰ σοῦ. Σκέπτομαι ἐάν ἦνε δυνατόν νὰ κρατήσω τοὺς θησαυροὺς μου ἀκινδύνως. Κρίναι πόσον ὑποφέρω, διότι μοὶ συμβαίνει νὰ μὴ δύναμαι ν' ἀσπασθῶ τὴν εἰκόνα σου καθ' ἑκάστην. Φεῦ! ἡ ἀτυχῆς μου θυγάτηρ δύναται νὰ μὲ ἀγαπᾷ, καθόσον ἕκαμα ὑπὲρ αὐτῆς τὴν μεγαλειτέραν θυσίαν. Ὑπῆρξα μάλιστα καὶ φίλαυτος, θυσιάσασα σὲ χάριν αὐτῆς. Σύγγνωθι, Ἀλβέρτε. Ἐάν ἠδύναμην νὰ ἐξασφαλίσω τὴν ἡσυχίαν σου μὴ ἐγκαταλιμπάνουσα σε, θὰ τὸ ἔπραττον. Πλὴν ἡ εὐδαιμονία τότε μόνον εἶνε ὄντως διαρκῆς, ὅταν δύναται τις νὰ παρουσιάσῃ τὴν σύζυγον αὐτοῦ ἐνώπιον πάντων. Ἦσα ἐνωσις, ὡς ἡ ἡμετέρα, ὅταν ἐπέρχεται ὁ κόρος, εἶνε κόλασις. Οἱ ἔλεγχοι, τὰ δάκρυα, διαδέχονται ἀλλήλα. Χάνουσι πᾶσαν χρηστότητα. Φεῦ! θὰ εἴπῃς σήμερον ὅτι εἶμαι ἡ κυρία Φρόνησις.

Ἐπεται συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΕΝΕΡΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

πωλοῦνται τὰ ἐξῆς νεώτατα γαλλικὰ βιβλία, μὲ τὰς αὐτὰς τιμὰς τῶν γαλλικῶν βιβλιοπωλείων, ἤτοι πρὸς φράγκα γρῶσά 3.50 ἕκαστος τόμος, ἐλευθ. ταχυδρομικῶν 3.80 :

LES BILLETS BLEUS, par ÉMILE GOUDEAU, illustrations de Trock.

LA COUR DE L'EMPEREUR GUILLAUME, par ***.

LA FRANCE ET L'ALLEMAGNE, par C. KOETTSCHAU, lieutenant-Colonel, ouvrage traduit avec l'autorisation de l'auteur, par ERNEST JAGLÉ, professeur à l'École spéciale militaire de Saint-Cyr.

LES S'CRONGNIEUGNIEU DU COLONEL RAMOLLOT, par CHARLES LEROY.

LES FEMMES JUGÉES PAR LE DIABLE, par G. CLAUDIN.

GRIPPE-SOLEIL, par F. DU BOISGOBEY.

HONNÊTE ? par E. ERISH ET N. LAVAL.

GAULOSERIES NOUVELLES, par ARMAND SILVESTRE.

PORTRAITS D'AUJOURD'HUI, par ADOLPHE RACOT.

PORTRAITS D'HIER, par ADOLPHE RACOT.

LES FINESSES DE PİNTEAU, par CHARLES LEROY, illustré.

LES FEMMES NIQUIÉTANTES ET LES MARIS COMIQUES, par DANIEL DARC.

LES GIGOLOTS DE CES DAMES, par INAUTH...

L'EMPIRE D'ALLEMAGNE à VOL D'OISEAU, par E. BRAULT.

L'ART DE FAIRE SES 13 JOURS, par L. DIDIÈRE.

LES 36 FEMMES DE LA BALADE, par JEAN MALIC.